

II K 574/2017

PREJETO
12 0 -06- 2018

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKRAJNO SODIŠČE V LJUBLJANI

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrajno sodišče v Ljubljani, Mali trg 6, Ljubljana, je po okrajni sodnici: mag. Polona Kukovec,

ob sodelovanju zapisnikarice Anite Krupić,

v kazenski zadevi zoper **obdolžena: Boris VALENČIČ in Martina VALENČIČ,**

zaradi štirih kaznivih dejanj zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po prvem odstavku 192. člena Kazenskega zakonika (KZ-1C) in štirih kaznivih dejanj grožnje po prvem odstavku 135. člena KZ-1C,

po obtožnem predlogu Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Kt/16632/2016 z dne 14.12.2016, vložnem dne 22.12.2016,

po dne 24.1.2018, 30.1.2018, 2.2.2018, 16.2.2018, 9.3.2018, 11.4.2018 in 25.5.2018 opravljenih javnih glavnih obravnavah,

v navzočnosti okrožnega državnega tožilca Marka Godca, obeh obdolžencev, njunih zagovornikov odvetnika Marka Štamcarja za obdolženega Borisa Valenčiča in odvetnika Luke Žiberna za obdolženo Martino Valenčič ter pooblaščenke mladoletnih oškodovancev odvetnice Bagi Ambrožič Kordič,

dne 25. 5. 2018

RAZSODILO:

I. Obdolženega Borisa VALENČIČA,

sina Branislave rojene Valenčič, rojenega 13.6.1957 v Ljubljani, stalno prijavljenega na naslovu Trg Edvarda Kardelja 1, Nova Gorica, Slovenca, državljan RS, s končano Srednjo prometno šolo, po poklicu električarja, brez zaposlitve, poročenega, očeta treh otrok v starosti 11 mesecev, 4 let in 11 let, prejemnika denarne socialne pomoči v višini 370,00 EUR in prejemnika otroškega dodatka v višini cca 400,00 EUR mesečno, brez premoženja, na prostosti;

in obdolženo Martino VALENČIČ,

hčerjo Jožeta in Darje rojene Arzenšek, rojeno 4.8.1985 v Ljubljani, stalno prijavljeno na naslovu Trg Edvarda Kardelja 1, Nova Gorica, Slovenko, državljanke RS, s končano Srednjo grafično šolo (brez mature), lastnico podjetja, kjer ni zaposlena, poročeno, materjo treh otrok v starosti 11 mesecev, 4 let in 11 let, ni prejemnica denarne socialne pomoči, brez premoženja, na prostosti;

se po 358. členu ZKP

o p r o s t i o b t o ž b ,

da sta kot starša hudo kršila svoje dolžnosti do svojih dveh mladoletnih otrok Martina Valenčiča, rojenega 2.12.2013 in Borisa Valenčiča mlajšega, rojenega 15.8.2006 s tem, da:

- je neugotovljenega dne v letu 2010 v stanovanju na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, Boris Valenčič sina Borisa Valenčiča, ker se je pokakal v plenico, kaznoval tako, da ga je z „blatom“ namazal po obrazu;
- v poletnih mesecih leta 2010 na morju, sina Borisa Valenčiča nista namazala z zaščitno kremo po telesu, kljub predhodnemu opozorilu Darje in Petra Kušlana, da uporabita zaščitna sredstva proti soncu, zaradi česar je sin Boris Valenčič po telesu utrpel velike mehurje, kateri so bili posledica sončnih opeklin, prav tako otroka zaradi tega nista odpeljala k zdravniku;
- v poletnih mesecih leta 2011 na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, sina Borisa Valenčiča zaradi vnetja v predelu spolovila in dimelj prav tako nista odpeljala k zdravniku;
- v času najmanj od leta 2015 do dne 22.4.2016 na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, sinovoma nista zagovorila nobenih igrač, nista poskrbela za njuno

osnovno higieno, saj sta bila sinova neumita, več dni oblečena v ista umazana in neoprana oblačila, otrok Boris Valenčič je zaradi tega tudi v šolo hodil neurejen, neumit, več dni, tudi ves teden v istih in umazanih oblačilih, prav tako sta ob navzočnosti njunih sinov pogosto preklinjala, s tem pa se je njun vedenjski vzorec že prenesel na sina Borisa Valenčiča, ki uporablja iste kletvice; prav tako sta sina Martina Valenčiča privezovala na posteljo, zaradi česar je jokal; sina Borisa Valenčiča pa od rojstva dalje nikoli nista odpeljala na pregled k zobozdravniku; prav tako sinu Borisu Valenčiču nikoli nista omogočila udeležbe šole v naravi, šolskih taborov in šolskih izletov, kljub temu, da jima je šola ponudila financiranje omenjenih dejavnosti v celoti; sina Borisa Valenčiča sta velikokrat samega puščala doma, prav tako je bil po končanju pouka prepuščen sam sebi in ni imel zagotovljenih toplih obrokov, nihče ga doma ni čakal; nista poskrbela, da bi sin Boris Valenčič doma opravljal šolske naloge;

- od dne 23.4.2016 dalje otroku Borisu Valenčiču nista zagotovila, da bi obiskoval pouk na osnovni šoli Miška Kranjca v Ljubljani, dne 3.5.2016 pa sta ga iz omenjene šole izpisala, nato pa ga kljub večkratnim pozivom predstavnikov šole, centra za socialno delo, kot tudi Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, Inšpektorata RS za šolstvo in šport, nista vpisala v drugo osnovno šolo, oziroma ponovno vpisala v osnovno šolo Miška Kranjca, s tem pa nista upoštevala zakonske dolžnosti, da sta kot starša dolžna zagotoviti, da njun otrok izpolni osnovnošolsko obveznost kot to določa 4. člen Zakona o osnovni šoli (Ur. l. RS št. 12/96) in tako otroku nista zagotovila pravice do izobraževanja ter ga s tem prikrajšala za intelektualni in moralni razvoj;

Boris Valenčič in Martina Valenčič tako otrokoma nista zagotovila okolja, ki bi bilo vzpodbudno za njun razvoj, zaradi zgoraj opisanih ravnanj Borisa Valenčiča in Martine Valenčič pa sta bila sinova tudi v stiski in nesproščena, Borisa Valenčiča sta se tudi bala, posledično pa je imel otrok Boris Valenčič tudi pogrižene nohte na rokah, poleg tega je bil otrok Boris Valenčič v šoli v razredu socialno izoliran, želel si je sicer stika z vrstniki,

vendar je do njih pristopal na neprimeren način, zapletal se je v konflikte, kdaj je koga tudi udaril ali pljunil;

s čimer naj bi obdolžena Boris Valenčič in Martina Valenčič vsak storila dve kaznivi dejanji zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po prvem odstavku 192. člena KZ-1C.

- II. Na podlagi tretjega odstavka 105. člena ZKP se mladoletna oškodovanca Boris Valenčič ml. in Martin Valenčič s priglašnim premoženjskopравnim zahtevkom napotita na pot pravde.

III. Na podlagi prvega odstavka 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP ter potrebni izdatki obdolžencev in potrebni izdatki ter nagrada zagovornikov, proračun.

IV. Obdolženega Borisa Valenčiča,

(osebni podatki kot zgoraj);

se po 358. členu ZKP

o p r o s t i o b t o ž b ,

da je komu zato, da bi ga ustrahoval in vznemiril, resno zagrozil, da bo napadel njegovo življenje in telo s tem, da je:

- dne 6.5.2016 v Ljubljani, preko telefona Katarini Kotnik Ivačič zagrozil, da če mu kdo ugrabi otroka, bo postal kriminalec in bo iz Jožefa Kavtičnika naredil pašteto, iz Barbare Lavrič Ravbar marmelado, iz Marije Tovornik Vrhovec pa čežano, zaradi izrečenih groženj pa so se Jožef Kavtičnik, Barbara Lavrič Ravbar in Marija Tovornik Vrhovec po tem, ko so bili z njimi seznanjeni, počutili ogroženo in so se zbal za svojo varnost;

- med 13.5.2016 in 14.5.2016 na naslovu Trebinjska ulica 4 v Ljubljani, preko telefona Darji Kušlan zagrozil „Odbil ti bom glavo!“, zaradi izrečene grožnje pa je bila Darja Kšlan prestrašena in se je počutila ogroženo;

s čimer naj bi obdolženi Boris Valenčič storil štiri kazniva dejanja grožnje po prvem odstavku 135. člena KZ-1C.

V. Na podlagi prvega odstavka 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP ter potrebni izdatki obdolženca in potrebni izdatki ter nagrada zagovornika, proračun.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče je v predmetni kazenski zadevi na podlagi 295. člena ZKP izključilo javnost iz glavne obravnave zaradi osebnega in družinskega življenja oškodovancev in koristi mladoletnikov.
2. Obdolžena sta storitev kaznivih dejanj zanikala. Obdolžena Martina Valenčič je v svojem zagovoru povedala, da v tej zadevi izpostavlja motiv vpletenih, ki so vsi izrazito nenaklonjeni njej in njenemu možu, podrobneje je pojasnila svojo družinsko situacijo ter svoj odnos s polbratom, materjo ter Petrom Kušlanom, ki pa ni njen oči, saj je ni posvojil, temveč ji je vsa leta lagal in meni, da mu je šlo

samo za denar. Starejši sin Boris je bil vpisan na OŠ Miška Kranjca, ko so ga 3.5.2016 izpisali. Boris mlajši je zelo aktiven otrok, hodil je na RTV pevski zbor, karate Olimpija, gimnastiko Sokol, lutke ter dodatni pouk nemškega jezika in obiskoval šolski pevski zbor. Na nemščino in šolski pevski zbor je hodil po pouku in tako ne drži, da se je po pouku na šoli zadrževal, ker ne bi imel kam iti. Po treningih je Borisa umila, mu zamenjala spodnje perilo in je bil čist, v šolo je šel največ dvakrat v isti majici, sicer pa je veliko nastopal v okviru svojih dejavnosti in so zato tudi posebej pazili na njegovo čistočo in urejenost. Darja in Peter Kušlan sta nasprotovala temu, da Boris obiskuje te dejavnosti. Otroka je kopala vsak dan, saj je imel obšolske dejavnosti, kjer se je pogosto prepotil. Boris je imel vedno pozitivne ali uspešne ocene v šoli in tudi sama mu je popoldne pogosto pomagala pri šolskih nalogah, usedla se je poleg njega in mu pomagala pripraviti referat, prav tako mu je pomagal oče Boris. Otrok je po koncu pouka šel na kosilo, po kosilu pa na popoldanske dejavnosti, kdaj je šel tudi h Katarini Ivačič, ki je socialna delavka na šoli. Po popoldanskih dejavnostih v šoli, pa je Boris prišel domov, saj je imel popoldne pogosto še karate, RTV pevski zbor ali telovadbo. Nikoli pa ga niso puščali samega, če pa jih že ni bilo, so zanj zagotovili varstvo, včasih pri Agnes Jug, sestri njene babice, včasih pa pri njeni materi in njenemu možu, katerim so pustili tudi zdravstveno kartico, za primer, če bi se kaj zgodilo. Ob enem dogodku 25.8.2011 sta, ko sta morala iti z Borisom na sodišče v Domžale, pustila Borisa mlajšega pri Darji in Petru Kušlan v varstvu in ko sta prišla po otroka, je imel ta v ustih zatlačena dva Lekadola in je bil ves penast, zato sta ga takoj odpeljala v bolnico in če tega takrat ne bi storila, bi se lahko zgodilo najhujše. Sin ni bil vključen v podaljšano bivanje v šoli, ker se je le-to križalo z njegovimi obšolskimi dejavnostmi, ki jih je imel vsak dan. V šole v naravi pa otrok ni hodil, ker niso zaupali ravnatelju, ki ga je nastavil Jankovič, poleg tega pa potem otrok ne bi mogel obiskovati obšolskih dejavnosti, ki so se jima zdele pomembne za njegov nadaljnji razvoj. Sta pa zaupala Sokolu in tako se je njun otrok kdaj tam udeležil „pižama partija“. Ker je bila sama kandidatka za predsedniške in lokalne volitve, je bil nastavljeni ravnatelj s strani Zorana Jankoviča za njo problem, saj se je bala, da ji bodo ugrabili otroka in sicer policija in policija. Otrok je jedel v šoli, kdaj je prinesel kosilo tudi domov, je pa menila, da v šoli hrana ni bila primerna, doma so redno kuhali, kdaj pa so jedli tudi po gostilnah. Če je kdaj otrok prinesel kosilo domov iz šole, je tega delil tudi z mlajšim bratom, oni pa so potem kaj skuhalo zvečer, če slučajno niso utegnili kuhati čez dan, saj so imeli tudi svoje delo. Otroci so imeli igrače in pogosto so le-te dobili od podjetja Predelovalec d.o.o., Brnčičeva 31, Ljubljana, kjer so predelovali plastiko. Otrokom igrač niso omejevali, zgolj rekli so, da Boris ne sme imeti igrače pri pouku, če to vpliva na njegovo sledenje pouku, pri čemer pa je bila učiteljica Barbara ves čas konfliktna tako do njih kot do otroka. Otroka je zapostavljala in izolirala od ostalih učencev. Sama pred otroci ni preklinjala, je pa preklinjal njen pol brat in zmerjal Darjo ter Petra Kušlana, Boris mlajši pa je bil

tam pogosto v varstvu. Če otroci niso ubogali, so jih pogosto umirili tako, da so prižgali televizijo, nikoli pa jih niso topli. Otrok tudi nikoli ni privezala, privezala pa je igračo za posteljo. Tudi njena mati je kdaj otroku kupila obleke ter šolske potrebščine, pa tudi Katarina Kotnik je otroku dajala šolske potrebščine. Dopustila je možnost, da je otrok kdaj pozabil narediti domačo nalogo, je pa dodala, da je učiteljica hujskala otroke proti Borisu mlajšemu in je ta vsak dan prišel domov objokan. Tudi ostali starši drugih učencev so se pritoževali čez to učiteljico. Ker je otrok domov prihajal objokan, so se z njim pogovorili in od ravnatelja zahtevali, da ga premesti v drug razred, vendar njihovi prošnji ni ugodil. Ni res, da jim je bilo vseeno kje je otrok, da ga ne čakajo ter da je večkrat sam doma. Z možem sta se že takrat ukvarjala z gospodarsko dejavnostjo, pogosto sta bila zaposlena in je otroku kdaj rekla, da mora biti samostojen in tudi sam kaj narediti za šolo. Kot popolnoma nesmiseln in neresničen pa je označila očitek, da bi bil Borisov brat privezan na posteljo. Ponovila je, da je na posteljo privezala zgolj igračo in ne otroka. Povedala je še, da je bilo njeno sodelovanje s šolo zgledno, sestankov se je udeleževala, prav tako Boris. Otroka je dne 3.5.2016 izpisala iz šole zaradi političnih napadov na njihovo družino. Po tistem so skušali otroka vpisali v dvojezično šolo v Trstu, vendar to ni bilo mogoče zaradi volitev ravnatelja na tej šoli in potem so ga vpisali v italijansko šolo v Gorici, kjer je brez težav delal 5. razred in ga uspešno zaključil. V letu 2016 sta imela otroka tudi izbranega zdravnika ter zobozdravnika. Starejšega sina je peljala k zobozdravniku na vse redne sistematske preglede. Zaradi narave njunega dela, Boris ni obiskoval vrtca in so ga imeli pri sebi. Tudi Martin ni obiskoval vrtca, saj je bil po njenih informacijah prepoln, v bolj oddaljene vrtce pa ga niso vpisali zaradi jutranje prometne gneče. Je pa Martin v lanskem letu obiskoval vrtec v Italiji, prav tako je v vrtec vpisan tudi sedaj. Glede odvajanja od plenice je povedala, da so uporabljali otroški nastavek za na WC, če pa se je kdaj podelal v hlače, ga je pač umila. Zanikala je, da bi Boris otroka pomazal s plenico po obrazu. Plenice so nehali uporabljati pri starosti okoli dveh let in pol. Na morju v najbolj vročih delih dneva se oni zadržujejo v hladnih prostorih in njen otrok je imel enkrat tudi neko otroško bolezen, kar bo razvidno iz njegove zdravstvene kartoteke in dopušča možnost, da je to v povezavi s predstavljenim očitkom o mehurjih. Zaščitne kreme res ne uporabljajo, saj niso na soncu. Ne drži pa očitek, da bi imel otrok mehurje ali vnetje v predelu dimelj oziroma spolovila, je pa imel težavo z zraščeno kožico na spolovilu, zaradi česar ga je po navodilu zdravnice mazala s kremo B-Panten. Potrdila je, da so bili obveščeni s strani institucij o tem, da imajo šoloobveznega otroka, nakar je dodala, da se njihov otrok šola in da svojim otrokom želita najboljše, najlepše in jih kar najbolje pripraviti za nadaljnjo življenje. Otrok šole ob koncu šolskega leta 2016 ni obiskoval približno dva meseca, potem pa je šolanje nadaljeval. Da so otroka iz šole izpisali, so obvestili tako CSD Šiška kot tudi šolski inšpektorat. Nikoli ni začutila, da bi bil njen otrok Boris mlajši v stiski, začutila je le, da je bil v stiski zaradi šole, pritiska učiteljice Barbare, ter zaradi

pritiskov njene matere ter njenega partnerja. Z Borisom sta bila seznanjena z naziranjem šole, da je njun otrok socialno izoliran ter da ima težave z vzpostavljanjem kontakta s sošolci. Njej mož ni nikomur grozil in so to same laži. Za otroke lepo in dobro skrbita.

Obdolženi Boris Valenčič je v svojem zagovoru povedal, da mu je Kučan že pred 40 leti prepovedal, da se pojavlja v medijih, nato pa je v odgovorih na vprašanja tožilstva in zagovornikov povedal, da sta (in še vedno) za otroke z ženo vedno skrbela, da jih imata rada in sta jima vedno želela le dobro in jih dobro opremiti za življenje. Otroka sta oba z ženo pripravljala za šolo, oblačila pa mu je pretežno pripravljala Martina. Očitki, da je njegov sin naokoli hodil umazan, razcapan, ne držijo, sploh pa teh očitkov glede na današnjo modo mladostnikov, ko hodijo naokrog s strganimi in spranimi hlačami, ne razume. Za osebno higieno otrok sta skrbela oba, imela sta pralni stroj, tuš s toplo vodo, Martina pa je otroka okrog umivanja še posebej priganjala. Sina Borisa se je ves čas umivalo, saj je otrok hodil na karate, na pevski zbor, pa na gimnastiko in po teh aktivnostih je bil prepoten, zato so ga seveda umili oziroma se je umil sam, saj je bil že toliko samostojen. Tudi na karate in druge dejavnosti je pogosto hodil sam, bil je samostojen. Boris in Martin sta nosila plenice najkasneje do drugega leta in pol. Oni so imeli za otroke nastavek za na straniščno školjko, s čimer pa se nista strinjala Martinina starša, ki sta svojo voljo neprestano vsiljevala in se nista strinjala niti s tem, da hodi Boris na karate, da ima telefon, tudi njegovo obiskovanje gimnastike ter pevskega zbora jima ni bilo povšeči. Takrat, ko so ocenili, da bo šel otrok na potrebo, da so ga posadili na straniščno školjko, primaknili pručko in počakali, da svoje opravi, če pa ni, pa so s tem poizkusili kasneje. Hoteli so ga navaditi kako naj svoje potrebe opravlja. Zavrnil pa je očitek, da bi svojega sina, ker se je pokakal v plenico, kaznoval tako, da bi ga z blatom namazal po obrazu in takšen očitek označil za zlonameren. Dopustil je možnost, da je kdaj izjavil, da mu je dal plenico za povohati, nikoli pa ga ni s pokakano plenico namazal po obrazu, saj on nima takšnih sprevrženih navad. Iz korespondence z Martininim polbratom Blažem Kušlanom izhaja, da je prav Martinin brat uporabljal takšno izrazoslovje v smislu „poserjem se na vas“. Otroka v Sloveniji vrteca nista obiskovala, ga pa obiskuje Martin sedaj v Italiji. Ko sta hotela v vrtec vpisati Borisa, to ni bilo mogoče zaradi prezasedenosti. Otrok je bil ves čas pod nadzorom Martine, ki je z njim delala, skrbela da je imel knjige in drugo, on pa je Borisu pomagal, ko je imel čas, saj je bil precej zaposlen s pisanjem družbeno aktivnih tem. Povedal je, da je bil otrok odsoten prvi šolski dan 4. razreda in morda tudi drugi dan, ko je otroka opravičil, da zjutraj ni prišel v šolo, ker je imel prejšnji večer vaje z RTV pevskim zborom, ki so trajale tudi do 23.00h. Je pa v teh prvih dneh prišlo do zlonamernosti s strani razredničarke Barbare Lavrič, ki ju je z Martino obdolžila, da sta vzela, ukradla knjige, ki jih je ona prve dni dajala učencem, Borisa pa takrat v šoli sploh ni bilo in ona tega sploh

ni zabeležila. V nadaljevanju so imeli hude težave zaradi teh knjig in potem je nekdo posredoval, da se je zadeva razčistila in sicer, da Borisa takrat sploh ni bilo v šoli, potem so se tudi knjige čudežno našle. Otrok je manjkal tudi še kakšen drug dan, ko je imel nastope s pevskim zborom in oni so ga vedno opravičili. Ni želel, da se otrok udeležuje neobveznih zadev, še posebej takšnih, ki so vključevale kakšen političen obisk, sploh pa levo političen. Ko so morali otroci enkrat prinesiti nekaj iz časopisa v šolo, da se bo to tam bralo, je Boris v šolo odnesel časopisni prispevek o njem in mu je Boris potožil, da ga v šoli zaradi njega (ker je slovenski kralj) zapostavljajo in se iz njega norčujejo in je zaradi tega velikokrat hodil objokan domov. Povedal je, da je sin kljub vsem problemom redno hodil v Osnovno šolo Miška Kranjca dokler niso tam naredili nekega konstrukta, in sicer so ju razredničarka, Kotnikova in Kavtičnik povabili v šolo na sestanek, kjer so jima predočili, da naj bi Boris pretepel eno sošolko, pri čemer pa Borisu niso pustili predstaviti njegove plati zgodbe, ki pa je bila povsem drugačna. Skupaj z Borisom sta se želela srečati z ravnateljem Kavtičnikom in zadevo urediti, pa ni šlo, ker se niso hoteli z njima sestati. Ta incident je potem prijavil tudi na šolsko inšpekcijo. Z Martino sta že prej zahtevala, da se Borisa prestavi v drug razred, pa tega niso hoteli storiti. Kavtičnik je kategorično zavrnil kakršnokoli pomoč in možno rešitev. Dan po konfliktu, 18.3.2016, ni želel, da gre Boris v šolo, po 18.3.2016 pa je Boris ves čas hodil v šolo, saj novih incidentov ni bilo več. Zadevo je prijavil na Ministrstvo za šolstvo in inšpektorat, nakar je šola začela s podajanjem prijav zoper njiju dva, tudi na CSD in potem so se povezali tudi z Martininimi starši in začeli gonjo proti njima. Nekega dne ju je poklicala Marija Tovornik iz CSD po telefonu in začela groziti, da bo prišla policija, razbila vrata in da jima bodo odpeljali otroka. Tovornikova se je po telefonu drla nanj in spraševala, kje je Martina, Martina pa je bila tistega dne z Martinom pri njegovi pediatrinji v Zdravstvenem domu Šiška. Povedal je še, da ko Boris ni imel vaj, karateja, je zelo rad šel v šolo, rad je bil med otroki, rad je sestavljal lego kocke, ki jih je imel tudi doma. Boris je po pouku obiskoval lutkovni tečaj, šolski pevski zbor, dodatni pouk nemščine ter pouk za nadarjene. Podpirali so izven šolske dejavnosti, saj so hoteli iz otroka ustvariti delovno osebo. Boris je bil nekaj časa v podaljšanem bivanju preden so mu uredili vse dejavnosti, ki jih je potem obiskoval, nikoli pa se ni potikal naokoli. Bil je priden, prišel je, ko se mu je reklo, da naj pride, bil je zelo samostojen, je pa res, da zaradi preobremenjenosti ni mogel vedno narediti nalog. Naloge mu je pomagala delati Martina in kdaj tudi Darja Kušlan, ko je bil pri njej v varstvu. Boris je jedel doma, hrana v šoli je smrdela in ni bila dobra, zato so to hrano za Borisa potem odpovedali. Boris je sicer v šoli imel še vedno organizirano prehrano, niso pa več želeli, da jo po šoli nosi domov. Za Borisa so po šoli vedno poskrbeli, ali je bil kdo doma, ali pa so uredili varstvo, nikoli pa ga niso prepuščali samemu sebi, lahko pa da je bil kdaj 15 minut sam. Ne drži očitek, da bi Martina Valenčiča privezovala na posteljo, so pa imeli doma stajico, angleško, leseno, starejšega tipa, s kolesčki. Zanimal je

očitek, da otroka po predhodnem opozorilu Darje in Petra Kušlana ne bi namazala z zaščitnim sredstvom proti soncu in je dodal, da otrok nikoli ni imel mehurjev ali opeklin zaradi izpostavljenosti soncu. Ni vedel za nobeno vnetje v predelu spolovila pri Borisu, je pa imel otrok težave z zaraščeno kožico na penisu, kar je bilo potem kirurško rešeno. Kadarkoli je bil Boris pri Darji in Petru Kušlanu, sta jima z Martino pustila zdravstveno izkaznico za oba otroka. Maja 2016 je Kotnikovi po telefonu rekel, da ima v Italiji znance, severno ligo, kateri je že predstavil problem kaj se dogaja z njegovo družino, da je on Kavtičnika in Jankoviča naznanil in podal kazensko ovadbo in da bo sklical tiskovno konferenco kjer bo iz njih naredil pašteto, kar je mislil v prenesenem pomenu, ne pa dobesedno. Povedal je, da Darji Kušlan ni grozil, 40 let se že ukvarja s politiko in se ne bi spuščal na takšen nivo, da bi Darji Kušlan ali Katarini Kotnik grozil.

3. Sodišče je v dokaznem postopku kot priče zaslišalo ravnatelja Osnovne šole Miška Kranjca Jožefa Kavtičnika, svetovalko na Osnovni šoli Miška Kranjca Katarino Kotnik Ivačič, razredničarko Borisa Valenčiča mlajšega Barbaro Lavrič Ravbar, socialno delavko Marijo Tovornik Vrhovec, sestro babice obdolžene - Agnes Jug, mater obdolžene Darjo Kušlan in njenega partnerja Petra Kušlana ter predstavnika društva Sokol Jureta Kerna.
4. Sodišče je v dokaznem postopku prebralo zdravniško potrdilo od dr. Schweiger Nemanič na list. št. 74 ter 753 v spisu, poročilo o otroku z dne 11.4.2016 na list. št. 27-29 v spisu, elektronsko komunikacijo na list. št. 30-33 ter 35-40 v spisu, dopis obdolženih OŠ z dne 5.4.2016 na list. št. 34 in z dne 18.3.2016 na list. št. 41, zapisnik CSD z dne 11.5.2016 na list. št. 42-45 in z dne 25.5.2016 na list. št. 46-48, uradni zaznamek od Darje Kušlan z dne 30.5.2016 na list. št. 49-50, 53 ter 123, uradni zaznamek od Petra Kušlana z dne 30.5.2016 na list. št. 51-52 ter 54, dopis Borisa Valenčiča Policijski postaji Šiška z dne 10.4.2016 na list. št. 55-60, elektronska komunikacija naslovljena na Marijo Tovornik Vrhovec na list. št. 61-65, zapisnik medinstitucionalnega timskega sestanka z dne 19.4.2016 na list. št. 66-68, dopis CSD z dne 5.5.2016 na list. št. 69-72 ter z dne 13.5.2016 na list. št. 79-81, elektronska komunikacija na list. št. 73, 75-78, izpisek iz Ajpes za družbo Adriagraf na list. št. 83-98, kazenska ovadba na list. št. 99-103, uradni zaznamek od Katarine Kotnik Ivačič z dne 31.5.2016 na list. št. 106-107, uradni zaznamek od Jožefa Kavtičnika na list. št. 108-109, uradni zaznamek od Barbare Lavrič Ravbar na list. št. 110-111, pojasnilo OŠ Miška Kranjca na list. št. 112-113, zapisnik telefonskega razgovora z Borisom Valenčičom na list. št. 114-115, prijava o izpisu otroka iz šolskega sistema na list. št. 116, uradni zaznamek od Marije Tovornik Vrhovec na list. št. 117, uradni zaznamek od Katarine Kotnik Ivačič na list. št. 121-122, izpis elektronskih objav na list. št. 124-126, dopis na Okrajno sodišče z dne 22.6.2016 na list. št. 127-138, odgovor Sektorja za pravosodni nadzor z dne 1.3.2016 na list. št. 139-140, odgovor Inšpektorata RS za šolstvo in šport z dne 23.6.2016 na list. št. 141-143, zapisnik multidisciplinarnega

tima z dne 16.6.2016 na list. št. 144-146, kazenska ovadba na list. št. 152-154, elektronsko sporočilo na list. št. 157-158, dopis Inšpektorata RS za šolstvo in šport z dne 25.3.2016 na list. št. 159-160, dopis in elektronska komunikacija Borisa Valenčiča z dne 10.4.2016 na list. št. 161-172, prijava kaznivega dejanja s prilogami na list. št. 173-197, elektronska komunikacija na list. št. 198-199, zapisnik z dne 28.12.2016 na list. št. 223-224, elektronska komunikacija na list. št. 270-276, 284-328, 334-344, 408-413, 476-481, 510-517, 600-628, 639, 645-662, 702-729, 731-732, 737-738, prevode iz italijanskega jezika na list. št. 582-595, odgovor OŠ Miška Kranjca z dne 1.3.2018 na list. št. 599, odgovor ZDL z dne 16.3.2018 na list. št. 642, odgovor dr. Avsenik na list. št. 643, obrambno vlogo na list. št. 733, izpisek iz kazenske evidence za Borisa Valenčiča na list. št. 282 ter Martino Valenčič na list. št. 283, izpis iz prekrškovne evidence za obdolžena na list. št. 332-390, priloge B2-B37 ter priloge C1-C126.

5. Sodišče je zavrnilo dokazni predlog obrambe po zaslišanju Đulage Huskić, Janje Velkavrh, Sabine Pirnat, Marije Avsenik ter dr. Nemanič Schweiger, ker je ocenilo, da je dejansko stanje že dovolj razčiščeno in je zaslišanje predlaganih prič nepotrebno, sodišče pa je zavrnilo tudi dokazni predlog tožilstva za postavitve pevdopsihiatra za mladoletna oškodovanca, saj dokazni postopek očitkov obdolženima ni potrdil z gotovostjo in se je tako postavitve pevdopishitra izkazala za nepotrebno ter tudi iz razloga, ker nastanek zanemarjenosti mladoletnika ni zakonski znak tega kaznivega dejanja.
6. Po oceni izvedenih dokazov, vsakega posebej in vseh skupaj in po presoji zagovora obdolženih, sodišče zaključuje, da ni dokazano, da bi obdolžena zanemarjala svoja dva mladoletna otroka Borisa mlajšega in Martina ter z njima surovo ravnala (3.tč. 358. člena ZKP), besed, ki jih je obdolženi Boris Valenčič izrekel Jožefu Kavtičniku, Barbari Lavrič Ravbar, Mariji Tovornik Vrhovec ter Darji Kušlan, pa po prepričanju sodišča ni mogoče označiti za grožnje in torej dejanje, ki se obdolženemu Borisu Valenčiču očita pod točko 2 obtožnega predloga ni kaznivo dejanje (1 .tč. 358. člena ZKP), zgolj podrejeno pa sodišče še dodaja, da storitev kaznivih dejanj grožnje, ki jih je obdolženec obtožen, tudi niso dokazana (3.tč. 358. člena ZKP).
7. Mati obdolžene Martine Valenčič, **Darja Kušlan**, je zaslišana kot priča povedala, da ko sta se obdolžena spoznala, je njena hčerka, obdolžena Martina Valenčič, zaključila srednjo šolo, delala je program 3+2 grafične šole, ampak oni oz. njena družina se z obdolženim Borisom Valenčičem ni takoj spoznala, ker ga Martina ni predstavila, ko pa ga je, se ji ni zdelo v redu, ker je bil starejši (26 let starostne razlike). Potem pa, ko so zvedeli, da se je obdolženi ukvarjal tudi s pornografijo, pa ji takoj ni bil všeč. Obdolženi se je grdo, surovo obnašal do vseh, svojim otrokom ne bi privoščil ne oblačil, ne obutve, ne igrač, zato je ona pomagala in to otrokom kupovala ter z Borisom mlajšim hodila k lutkam, pa v knjižnico, pa

popoldansko malico v šoli je zanj plačevala. Z obdolženim je nato nastal konflikt, ker ni dal prvega sina Borisa v vrtec, pa tudi ker se ni delalo. Vnuka Borisa sta vozila k njima, kdaj pa sta ga tudi samega puščala, kar se ji ni zdelo prav. Enkrat je to sama videl, sicer pa je sklepala, da otroka samega puščajo, ker je to otrok sam rekel, pa tudi na internetu je prebrala. Obdolžena sta z morja enkrat pripeljala sina Borisa k njej opečenega, z mehurji, vendar niso šli z njim k zdravniku, temveč ga je mazala s praško pasto in se je hitro pozdravil. Vnuk je bil večkrat opečen, ampak najhuje, ko je imel dve leti. Nato je povedala, da je bil vnuk Boris mehurjast tudi okoli spolovila, ker mu niso preoblačili spodnjega perila in ga je tudi pozdravila s praško pasto. Vnuk Boris je pri njih hodil na stranišče ali na kahllico in si vedno umil roke. Vnuk je plenico nosil do tretjega ali četrtega leta starosti. Igrač ni imel veliko, obdolženi naj bi mu lego kocke, ki jih je imel rad, dal v vrečo in v smeti. Vnuku je kupovala tudi šolske knjige in ko je vnuk obiskoval tretji razred, ga je šla kdaj iskati v šolo, da je pri njej počakal na dejavnosti, pevski zbor, karate, gimnastiko. Na šolske tabore pa vnuk ni hodil, ker mu obdolženi ni dovolil. S CSD so jo prvikrat kontaktirali, ko sta se obdolžena maja 2015 z otroki preselila v Italijo. Povedala je še, da ji je vnuk enkrat potožil, da ga je sram, ker je šel oče z njim na gimnastični nastop in je govoril o politiki. Povedala je, da je vnuk enkrat povedal, da ga je oče s pokakano plenico namazal po obrazu in se je nato zavzela za vnuka in povedala obdolženemu, da se to ne dela. Ko je bil otrok star dve leti pa mu je dal obdolženi gobe za jesti in sta skupaj z možem peljala vnuka k zdravniku, ker je bilo vnuku slabo in je morda celo bruhal. Potrdila je vsebino uradnega zaznamka z dne 15.5.2016, iz katerega, med drugim tudi izhaja, da obdolženi ne dovoli, da bi njegov sin Boris obiskoval zobozdravnika, šolo v naravi, šolske izlete in šolske tabore, da obdolženi ves čas govori o politiki, vse kritizira in oba obdolžena v navzočnosti otrok veliko preklinjata, v zvezi z zapisnikom z dne 11.5.2016 na CSD pa je v zvezi z navedbo, da obdolženi ne dovoli, da bi se večkrat pralo, povedala je tudi, da obdolženi ni dovolil uporabe mehčalca, pa otroške nogavice niso bile sortirane, nekatere so bile brez para. V nadaljevanju je še povedala, da je bilo perilo pisano, ker obdolžena nista prala posebej perila po barvah, da je imela tudi zdravstveno kartico za vnuke, kadar so bili pri njej, glede privezovanja Martina na posteljo pa njej vnuk Boris ni nič povedal. Nadalje je še povedala, da je obdolženi ustrahoval njenega moža, da bo po novem letu umrl, kar je grdo, neumestno, nesramno, njej pa je rekel, ko je zaradi izpisa otrok iz šole klicala svojo hčerko in je ta prekinila, obdolženi pa je poklical nazaj, da ji bo odbil glavo in je bilo takrat na televiziji, ko so prav to počeli v Siriji in se je ob tem počutila neprijetno in preden je prekinila je še povedala, da nihče ne more delati kar hoče, z otroki pa sploh ne. Mislila je, da je obdolženi grožnje sposoben uresničiti. Enkrat prej jo je tudi porinil. Povedala je še, da z obdolženima niso v sporu, ampak da nimajo stikov in da s takšnim človekom, kot je obdolženi, ki trosi okrog negativno energijo in dela packarije z otroki, ne bo imela stikov. Povedala je tudi, da vnuk Martin ni bil pogosto pri njih

in da pri dveh letih ni govoril. Sodišče izpoved priče ocenjuje kot čustveno zelo obremenjeno, saj odnosa obdolženega in svoje hčerke ni odobraval, ni odobraval niti njenega načina življenja, niti vzgoje, predvsem pa je bila obdolženemu že od vsega začetka njegove veze z Martino zelo nenaklonjena, zato sodišče izpoved priče sicer ocenjuje za verodostojno, v smislu, da je priča izpovedovala po resnici, vendar pa je pričina zaznava dogodkov in odnosov čustveno obremenjena zaradi večletnih napetih odnosov z obdolženima in jo zato sodišče ocenjuje kot obdolženima zelo nenaklonjeno, prizadeto in vrednostno obarvano. Priča je sama povedala, da ni odobraval zveze svoje hčerke s 26 let starejšim Borisom Valenčičem, ki je bil za njo politično nesprejemljivih stališč, tudi moralno nesprejemljiv (ukvarjal se je s pornografijo), bila je kritična do samozaposlenosti obeh obdolženih in njunih nizkih dohodkov, zato je dogodke v zvezi z vnuki doživljala s povsem drugačne družbene, moralne in finančne perspektive. Nedvomno pa je iskreno želela pomagati in je pomagala družini Valenčič, vendar je pri tem pogosto izražala očitke na račun obdolžencev in neodobravanje.

8. Mož Darje Kušlan, **Peter Kušlan**, je zaslišan kot priča povedal, da je enkrat Boris mlajši, ko je bil še edinec, prišel k njima in povedal, da ga je oče namazal z blatom po obrazu, pri čemer pa ni vedel ali je otrok rekel, da ga je oče namazal z blatom po obrazu s plenico ali kako drugače, in ko so šli h kosilu je šlo otroku na bruhanje. Otrok Boris mu je tudi povedal, da ga je enkrat zbudil oče ob treh ali petih zjutraj in je moral iti za bratom pospravljati igrače, ko pa so enkrat Valenčiči prišli z morja, je bil otrok opečen po hrbtu, ker ga niso mazali s kremo za sončenje, vendar ni bilo hudo, pa enkrat je bil otrok tudi vnet okrog spolovila, ker ni bilo higijene in ga je žena namazala s praško pasto. Obdolžena sta njima z ženo očitala, da dajeta otrokom škodljivo hrano za jesti (čips, coca-colo), onadva pa sta enkrat dala otroku gobe za jesti in je moral potem otroka skupaj z ženo k zdravniku peljati. Otrok Boris je tudi povedal, da je oče igrače vrgel v smeti. Boris mlajši je bil dolgo časa v plenicah, potem pa je bilo z njegovo higieno v redu, samo kdaj mu je ušlo. Glede higijene otrok je bilo vse v redu, le oblačila so bila pisana, ker niso prali posebej. Oblačila za otroke je v glavnem kupovala njegova žena, tudi šolske potreščine, saj sta obdolžena tožila, da nimata denarja, pa Boris mlajši ni smel v šolo v naravo. Borisa mlajšega je slišal kdaj izreči tudi kakšno kletvico, je pa pripomnil, da se kletvic lahko otrok nauči tudi v šoli in da se spomni, da je otrok Boris kdaj rekel „prst v rit“. Povedal je še, da sta obdolžena doma prala, le mehčalca nista uporabljala Boris mlajši je povedal, da je bratec Martin privezan na posteljo. Ni vedel povedati ali sta obdolžena doma kuhala, a je domneval, da sta. Ženino reakcijo na grožnjo obdolženega po telefonu je opisal, da je žena rekla, da bi morali obdolženemu glavo odbiti, ne njej. Povedal je tudi, da onadva z ženo nista šla podati prijave na CSD, da je ga. Tovornik s CSD srečal na šoli in so se potem tam dogovorili za sestanek na CSD. Prav tako nista šla ženo sama na policijo, ampak so ju tja povabili. Po njegovem spominu, je Boris mlajši

uporabljal plenico do četrtega leta. Sam je bil večkrat doma pri obdolženima in najbolj mu je v spominu ostala luč v otrokovi sobi, na kateri je bil plakat z Martinino porno sliko in da je žena zahtevala, da obdolženi ta plakat odstrani, a ga ni. Glede privezovanja Martina na posteljo je povedal, da je Boris mlajši to povedal njegovi ženi, ne njemu in žena je potem povedala njemu. Povedal je še, da Martin pri dveh letih še ni govoril in da sta z ženo otroka tudi sama kdaj peljala k zdravniku. Povedal je tudi, da je pri obdolženima doma videl kakšno igračo. Sodišče priči sledi in ji verjame, ji pa ne sledi popolnoma, saj je priča prvenstveno izpovedovala po svojem spominu in ne povsem celovito, glede vrednostnih sodb pa je bilo zaznati vpliv ženinega doživljanja preteklih dogodkov. V nadaljevanju bo sodišče pri posameznih očitkih obdolženima konkretno obrazložilo, kje priči ne sledi v celoti.

9. Ravnatelj OŠ Miška Kranjca, **Jožef Kavtičnik**, je zaslišan kot priča povedal, da je oktobra prišla do njega razredničarka Borisa Valenčiča mlajšega in mu povedala, da jo je strah biti na govorilnih urah sama, kajti s strani obdolženega je dobila grožnje, pa preko Facebook-a je zvedela določene stvari, ki so insinuirale, da bi lahko bila zadeva nevarna, zato je on poklical policijo in jih seznanil s situacijo. Predmet govorilnih ur naj bi bil napredek otroka in splošno stanje. Ko je nato prišlo do pogovora z obdolženim, je bil pogovor dokaj napet, obdolženi je izstrelil vse tiste besede, ki jih izreče tisti, ki je veliko užaljen, zanj je bilo to nekaj novega in sam česa podobnega še ni doživel. Čutilo se je, da obdolženi meni, da sta učiteljica in šola naperjeni proti njegovemu otroku, vendar je nato v razpravi z obdolženim našel stik in sam je pričakoval, da se bo zadeva nekako uredila. Na sestanku so obdolženima povedali, da bi bilo priporočljivo, da bi šel njun otrok na določene interesne dejavnosti, pa v šolo v naravo, da bi se bolje socializiral, do česar pa sta bila starša odklonilna, vendar je on do novega leta in tudi še kasneje mislil, da se bodo stvari nekako uredile, saj je bila komunikacija dokaj dobra in se je celo izboljševala. Potem pa je marca 2016 prišlo do dogodka, ko je otrok Boris udaril sošolko, sam se je pogovoril z obema otrokoma in o dogodku obvestil obdolžena, nakar pa sta se obdolžena precej agresivno odzvala. Obdolžena je poklical na pogovor, nakar sta odšla in se kasneje vrnila skupaj z otrokom in ga sredi šolskih stopnic začela obkladati s hudimi besedami. Povedal je, da se tako ne govori, sploh pa ne v prisotnosti otroka in jih zaprosil, da šolo zapustita. V tem času je preko šolske svetovalne službe tudi dobil indic, da v družini mlajšega otroka privezujejo na posteljo, pa da so otroka z blatom po obrazu namazali, zato so potem o vsem skupaj obvestili CSD. Po incidentu na šolskih stopnicah, obdolžena otroka nista več pustila v šolo, on je obdolžena seznanil z njuno zakonsko dolžnostjo, vmes pa je šolska inšpekcija, ki jo je poklical obdolženi, pri njih na šoli opravila še nadzor. Na koncu pa je obdolženi po telefonu Katarini Kotnik Ivačič zagrozil, da bo iz njih naredil čežano, pa marmelado, kar se je Kotnikovi zdelo resno. Sam se je seznanil še s tem, kar je obdolženi pisal po

internetu in je bil osupel, zgrožen. Poklical je policijo in odvetnika. Povedal je še, da se je otrok po pouku zadrževal na šoli, čeprav bi moral iti domov in oni so mu dali tudi jesti, pa šola mu je dajala tudi šolske potrebščine. Otrok se šolskih izletov zaradi prepovedi staršev ni smel udeleževati, starši so se bali, da bi šola otroku škodovala. Sodišče priči sledi, priča je izpovedovala skladno in celovito, a močno prizadeto in čustveno obarvano.

10. Razredničarka **Barbara Lavrič Ravbar**, zaslišana kot priča, je povedala, da v svojih 30. letih še ni naletela na tak odnos staršev do nje kot učiteljice, kajti po začetnih dosti ugodnih pogovorih, je od obdolženega začela dobivati grožnje po mail-u, kjer jo je žalil, jo primerjal in želel, da gre učiti v dom starejših. Ko se je oktobra 2015 obdolženi prijavil na govorilne ure, je prosila ravnatelja, da je na pogovoru prisoten, saj se je zaradi groženj obdolženega bala in ravnatelj je tudi zagotovil prisotnost policista, ki je hodil okrog šole. Ko so otroku Borisu kasneje zaradi fizičnega obračuna izrekli vzgojni opomin, so se grožnje stopnjevale in obdolženi je želel njo spremeniti v marmelado, ravnatelja pa v pašteto. Za te grožnje je slišala od ravnatelja, ker naj bi obdolženi klical ravnatelja in mu zagrozil in v skupnem pogovoru z ravnateljem, kaj narediti, je menila, da so šle stvari čez rob. Ko je obdolžena otroka izpisala iz šole, so družino še 14 dni klicali, če bi si premislili. Otrok je bil razgledan, vedoželjen, a od doma okužen s političnimi stališči staršev, izustil je tudi kakšno kletvico, popolnoma neprimerno za devetletnika. Do sošolcev je bil na trenutke asocialen, starši so odklonili predlog, da se otrok vključi v podaljšano bivanje ter da se udeleži tabora, šola je otroku nudila kar je lahko, tudi brezplačna kosila, ki jih je otrok nosil domov, a so starši potem tudi to odklonili. Otrok ni redno delal domačih nalog, večkrat je bil malo slabše oblečen, a obleke so bile čiste, higiena dečka je bila v redu, je pa deček želel biti v središču pozornosti in se je zato kdaj neprimerno vedel. Starše je pozvala na pogovor, obdolžena sta se vabilom odzvala. Po pouku je takoj želel oditi domov, kasneje pa je po pouku hodil v šolsko svetovalno službo, kjer je rad ostajal, delal domače naloge in se igral, o čemer so obvestili starše, ki so priznali, da nimajo kontrole nad njim in se nato napadalno odzvali. Je bil pa otrok samostojen, sam je hodil na avtobus, k pevskemu zboru, na karate. Otroku je bilo v razredu kdaj tudi neprijetno, ko je povedal kaj od doma oziroma prebral kaj, kar je napisal njegov oče. Skupaj s svetovalno delavko in ravnateljem so pripravili poročilo o otroku, ni pa želela sodelovati pri prijavi na CSD, ker je menila, da lahko pripelje do tega, kar se je na koncu zgodilo. Povedala je še, da misli, da je imel Boris starša rad in da sta imela starša rada njega, a da sta mu to na drugačen in čuden način izkazovala. Priča je izpovedovala skladno in celovito, a čustveno in osebno prizadeto, sodišče pa priči sledi.

11. Šolska svetovalka **Katarina Kotnik Ivačič**, je zaslišana kot priča, povedala, da je svetovalna delavka na šoli in je imela v obravnavi Borisa mlajšega. Sodelovala je z razredničarko, se sestajala s starši, sproti so reševali probleme v katere se je

zapletal otrok, ki je bil sicer lušten in bister otrok. Starša Borisa nista pustila na tabore. Kdaj so bili kakšni izbruhi, a so se vedno dogovorili. Otrok ni izstopal, dosegal je standarde znanja, zelo dobro jih je dosegal, izstopal pa je po socialno ekonomski izključenosti. Res kdaj ni imel s sabo kakšne potrebščine, ampak to ne pomeni, da s sabo ne bi imel ničesar. Boris je bil urejen, kdaj je sicer imel umazana oblačila, ki so tudi oddajala neprijeten vonj, zaradi časovne oddaljenosti pa ne ve povedati, kako pogosto se je to dogajalo. Z otrokom je sodelovala tri šolska leta, v letu 2015-2016 je otrok obiskoval 4. razred in takrat je bilo največ problemov, tri leta pa je zadevo vodila s sodelovanjem staršev. Glede šolskega leta 2015-2016 je povedala, da je bil po njenem mnenju problem tudi v tem, da starša Borisa nista pustila v podaljšanem bivanju, kjer bi Boris lahko naredil domačo nalogo. Starša sta se na njihove pozive odzivala, sta pa to sodelovanje odklanjala, zaradi svojih političnih naziranj in prepričanja, da hoče šola njihovega otroka indoktrinirati. Glede socialne interakcije je razložila, da je Boris občasno agresivno odreagirala na sošolce, ni našel nikogar s komer bi bil povezan, s sošolci se je zapletal, ni se znal odzivati na določene situacije, bil pa je verjetno tudi izpostavljen, ker je bil drugačen. Pri njej je delal domače naloge, potem je povabila še kakšnega otroka s katerim se je dobro razumel in Boris je ena na ena dobro funkcioniral, sploh je imel dober odnos do mlajših otrok. Vedela je, da se otrok v razredu ne počuti najbolje in so starši izrazili željo, da bi ga premestili v drug razred. Boris je omenjal babico ter mamo, da mu pomagati pri domačih nalogah. Ko je bil pri njej ni prav razlagal o domačih razmerah, omenil je kakšno stvar, ni pa se spuščal v odnose v družini. Otrok je sicer tudi povedal, da se pri dedku in babici dobro počuti, da ima tam polno igrač, doma pa ne. Misli, da je otrok sam povedal, da mama doma ne utegne skuhati in je začel kosila popoldne nositi domov, je bil pa problem, da so mu to kosilo dali šele okoli 14.30-15.00 ure popoldne in se je otrok do takrat potikal po šoli, o čemer je razredničarka obvestila starše, ki so nato kosilo prepovedali. Izrazila je mnenje, da se je otrok potikal po šoli, ker je čakal na kosilo, sicer bi šel domov. Borisu je enkrat ušlo, da je bratec privezan na posteljo in da pri dveh letih le spušča glasove. Ko je prišlo do poslabšanja odnosa obdolženih s šolo, sta obdolžena pisno sporočila, da otrok v šolo ne bo prišel, ker se s tem ukrepom ne strinjajo, v začetku maja pa je obdolžena otroka izpisala iz šole in povedala, da gredo v Italijo. Ko se je pogovarjala z obdolženo, je videla prizadetost staršev, se je bilo pa z obdolženima težko pogovarjati, ker sta imela močno lastno stališče in sta za ravnanja šole navajala imaginarna stališča. Sta se bila pa obdolžena vedno pripravljena pogovarjati, vedno sta prišla v šolo, če so jih poklicali. Obdolžena sta predlogom šole kdaj sledila, kdaj pa tudi ne. Ko je enkrat poklicala obdolženo, je ona potem dala na telefon svojega moža, ki je izbruhnil, česar pa je bila navajena in povedal, da bo postal kriminalec in vse ostalo, kar je nato povedala ravnatelju Kavtičniku. Izrazila je mnenje, da so se starši zbal, da jim bo kdo vzel otroka, ko se je vključil

CSD. V šoli so navezali stik s šolo v Italiji in zvedeli, da otroka ne bodo vpisali v tekočem šolskem letu. Povedala je še, da je vedela, da sta obdolžena v težki finančni situaciji. Priča je izpovedovala celovito in prepričljivo in njeni izpovedbi sodišče v celoti sledi.

12. Socialna delavka, **Marija Tovornik Vrhovec**, je zaslišana kot priča povedala, da je začela družino obravnavati v drugem tednu meseca aprila 2016, ko je dobila s strani osnovne šole prijavo v zvezi s sumom vzgojnega zanemarjanja mladoletnega Borisa in iz vsebine poročila je bilo razvidno, da potrebuje družina tudi preverjanje s strani centra za socialno delo, kar je potem poskusila narediti, a od staršev dobila le telefonske odgovore, da s CSD ne želita sodelovati. Poskušala je opraviti tudi obisk na domu, tudi s pomočjo patronažne službe, pa tudi to ni bilo izvedljivo. Po spominu je povedala, da je 25.4.2016 obdolženi telefonsko sporočil, da je sin zbolel, da tudi ni v šoli in da je takrat tudi poskušala priti na dom obdolženih, a neuspešno. Nato je obdolžena sporočila, da je oče z otrokoma odšel na morje. Bližali so se prazniki in 3.5.2016 je bilo s strani šole sporočeno, da je mama podala pobudo, da se izpiše Borisa iz šole in šoli sporočila, da je šla družina v tujino. Naslov bivanja niso sporočili, ona pa je potem poskušala kljub temu še naknadno iti na dom obdolženih, obdolžena je tudi vabila na sestanek, ampak obdolžena se nista odzvala. Kasneje je s strani kriminalista policijske postaje dobila informacijo, da sta starša vabljeni na razgovor, to je bilo v šestem mesecu leta 2016, 8.6.2016 in na policijsko postajo je odšla z namenom, da bi poskušala starša povabiti k sodelovanju in jima sporočiti, da če ne bosta sodelovala, bo to šlo potem v smeri njihovih nadaljnjih ukrepov. Takrat je imela priložnost govoriti z obdolženo, ki je samo na kratko povedala, da ne želi sodelovati s centrom, navajala je, da so center in vsi kriminalna združba, da je v bistvu v ospredju posel, da prodajajo otroke rejnikom in tako naprej. Skratka bila je kar žaljiva v komunikaciji, v smislu, da niso strokovno ustrezen organ, inštitucija, da bi ona sodelovala oz. starša sodelovala z njimi. Pred tem je tudi šola preko elektronske pošte dobivala informacije s strani očeta otrok, kaj vse bo naredil, če bi v bistvu šlo v smeri, da bi bili otroci odvzeti ali pa kakorkoli, kar njemu nebi bilo všeč in je v to vključeval tudi šolo, ravnatelj, učiteljico, razredničarko in seveda tudi center za socialno delo, tako da z obdolženima sodelovanje ni bilo mogoče. Starša sta v svojih odgovorih ves čas omenjala, kot da je vse politični konstrukt in nista upoštevala inštitucij, omenjala pa sta, da bosta sodelovala le s sodiščem. Potem so s strani centra podali pobudo sodišču, da se s staršema opravi zdravniški pregled na področju duševnega zdravja, kar pa se potem ni izvedlo, ker sta se obdolžena preselila neznano kam. Zaradi sumom vzgojnega zanemarjanja otrok, navedb babice in dedka in nesodelovanja obdolženih, se je že pripravila začasna odločba za odvzem otrok. Babica je navajala, da je imela redne stike z vnukom Borisom, da so starši slabšega finančnega stanja, da pomaga staršem (obdolženima), da je imel vnuk mehurje med nogami, da je imel še plenice, da je prišel opečen z morja,

da starša doma ne pereta, da je vnuk povedal, da ga je oče s pokakano plenico namazal po obrazu, šola pa je sporočala, da starša le deloma sodelujeta s šolo in nista dovzetna za kritiko, da obdolžena doma ne kuha in otroci nimajo igrač. Dobila pa je tudi informacijo, da je Boris šolski svetovalki zaupal, da doma bratca privezujejo na posteljo. Ogroženost otrok je ocenila na koncu kot visoko predvsem zato, ker glede na dobljene informacije starša nista želela sodelovati. Povedala je še, da ji je obdolženi poslal nek mejl, v katerem je zapisal, da jo bo zmlel v čežano in ona se ni odločila za prijavo in je vse skupaj pri njej zbudilo sum v duševno zdravje obdolženega. Priča je izpovedovala prepričljivo in celovito in ji sodišče v celoti sledi.

13. Teta Darje Kušlan, **Agnes Jug**, je zaslišana kot priča povedala, da je bil otrok Boris mlajši dostikrat pri njej, da je obdolžena prala, če se je otrok umazal pri njej, pa je oprala ona. Otrok je bil zmeraj nekako urejen, pri obdolženih pa ni bila nikoli doma na obisku. Otrok je kdaj s seboj prinesel tudi kakšno igračo. Otrok se je pazil pri njej, ker je Darja Kušlan takrat še delala, ona pa je bila že v pokoju, je pa Peter Kušlan šel kdaj po otroka in so stari starši otroku tudi pomagali pri domačih nalogah. Povedala je še, da je imel otrok Boris kar dosti časa plenice in je to pripisala temu, ker ni bil v vrtcu in ker fantje to včasih počasneje osvojijo. Martina pa ni nikdar čuvala. Sodišče priči verjame in ji sledi. Priča je izpovedovala prepričljivo, a zadržano.

14. Strokovni vodja programov pri Športnem društvu Sokol, **Jure Kern**, je zaslišan kot priča izpovedal, da je otrok Boris obiskoval vadbo pri njemu od leta 2012-2014 in sicer 2-3 krat tedensko. Pri otroku ni opazil nobenih posebnosti, v konfliktnosti ni izstopal od drugih otrok in otrok Boris se ni vedel nenavadno do svojih vrstnikov. Povedal je še, da se je otrok udeleževal tudi pižama partijev. Sodišče priči verjame in ji sledi. Priča je izpovedovala prepričljivo in celovito.

Glede očitkov v zvezi z prvim odstavkom 192. členu KZ-1 (zanemarjanjem otrok in surovim ravnanjem)

15. Obtožni predlog je vsakemu od obdolženih očital storitev dveh kaznivih dejanj zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po prvem odstavku 192. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 91/2011; v nadaljevanju KZ-1) na škodo njunih dveh sinov Borisa mlajšega in Martina, ki v prvem odstavku določa, da se starši, skrbnik, rejnik ali druga oseba, ki hudo krši svoje dolžnosti do mladoletne osebe, kaznuje z zaporom do treh let. Obdolžena sta starša dveh sinov Borisa (roj. 15.8.2006) in Martina (roj. 2.12.2013) ter od 31.5.2017 dalje tudi v Švici rojene hčerke Patrizije.

16. Huda kršitev dolžnosti do mladoletne osebe je odprt pravni pojem, ki ga je treba napolniti v vsakem konkretnem primeru posebej. Po določbah 102. in 103. člena

Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih (ZZZDR) morajo starši svojim otrokom omogočiti pogoje za zdravo rast, skladen osebnostni razvoj in usposobitev za samostojno življenje in delo; po svojih močeh so dolžni skrbeti za šolanje in strokovno izobrazbo svojih otrok glede na njihove sposobnosti, nagnjenja in želje. Obdolženca naj bi z ravnanjem, ki se jima očita, ravnala v nasprotju s koristmi mladoletnih oškodovancev Borisa in Martina Valenčiča, ter s tem huje kršila svoje dolžnosti vzgoje in skrbi, ki jih imata kot roditelja.

17. Osnova celotnemu sistemu pravic in dolžnosti staršev izhaja iz 54. člena Ustave RS, ki določa, da imajo starši pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in vzgajati svoje otroke. Ta pravica se staršem lahko odvzame ali omeji iz razlogov, ki jih zaradi varovanja otrokovih koristi določa zakon - ZZZDR. V 56. členu pa Ustava otrokom zagotavlja človekove pravice in temeljne svoboščine v skladu s starostjo in zrelostjo otroka in pravico do posebnega varstva in skrbi zlasti pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim in drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Iz določb Ustave jasno izhaja, da je roditeljska pravica omejena in podrejena varovanju otrokove koristi - izvrševati jo je treba v korist otroka. Vsebino roditeljske pravice konkretizira še drugi odstavek 4. člena ZZZDR, ki pravi, da imajo starši pravice in dolžnosti, da zaradi zdrave rasti, skladnega osebnega razvoja in usposobitve za samostojno življenje in delo, skrbijo za življenje, osebnostni razvoj, pravice in koristi svojih mladoletnih otrok.
18. Otrokova korist je pravni pojem, katerega vsebino je dolžno zapolniti sodišče glede na okoliščine vsakokratnega primera. Njena okvirna vsebina je zajeta v drugem odstavku 5.a člena ZZZDR (starši delajo v otrokovo korist, če zadovoljujejo njegove materialne, čustvene in psihosocialne potrebe z ravnanjem, ki ga okolje sprejema in odobrava in ki kaže na njihovo skrb in odgovornost do otroka ob upoštevanju njegove osebnosti in želja), v posameznem primeru ga dopolnjujejo konkretne ugotovitve o starših, njihovem odnosu do otroka, njihovih vzgojnih in moralnih kvalitetah, bivalnih razmerah, potrebah otroka, navezanosti otroka na starše, njegovih željah in drugih okoliščinah.¹ Roditeljska pravica je torej sestavljena iz posameznih upravičenj (npr. do družinskega življenja), a tudi iz obveznosti. Vsebinsko enako izhaja iz Konvencije ZN o otrokovih pravicah (v nadaljevanju: KOP²), ki v 18. členu izrecno določa načelo, da sta oba starša odgovorna za otrokovo vzgojo in razvoj ter da so otrokove koristi pri tem pglavitni cilj.
19. Glede na občutljivost obravnavane tematike je potrebno konkretne primere presojeti posebno pazljivo ter upoštevati stališče, da življenje, ki je drugačno od življenja večine drugih, samo po sebi ne more predstavljati kaznivega dejanja.

1 Tako Upravno sodišče Republike Slovenije v sodbi 1836/2011 z 20. 6. 2012.

2 Konvencija Združenih narodov o otrokovih pravicah, Uradni list SFRJ, Mednarodne pogodbe, št. 15/90.

Drugačno stališče bi pomenilo nedopustno poseganje v pravico posameznika do lastne identitete, do zasebnosti, svobode vesti in svobodne izbire načina življenja. Te osnovne človekove pravice so posebej varovane, morebitni posegi vanje morajo biti ustrezno predvideni in upravičeni, običajno v smislu varovanja družbenega reda, družbenih norm in splošno sprejetega sistema vrednot v družbi.

20. Kršitev otrokove koristi, ki se na kazenskopравnem področju prelije v očitek hude kršitve dolžnosti starša do mladoletne osebe, od civilnopravnih sankcij za kršitev otrokove koristi (odvzem otroka, odvzem roditeljske pravice) ločuje očitek krivde, ki ga pravni red uperi v starša, kot osebo, ki ima do otroka moralne, pa tudi zakonske dolžnosti. Odvzem roditeljske pravice namreč ni kazen za krivdno ravnanje roditelja, temveč je posledica objektivne nezmožnosti izvajati roditeljsko pravico iz katerega koli razloga.³ Četudi je odvzem roditeljske pravice najtežji ukrep zoper starše, se mu ne sme pripisovati izjemnega mesta v sistemu ukrepov, s katerimi družba varuje koristi otroka.⁴ Pri odločanju o utemeljenosti takšnega ukrepa (odvzema roditeljske pravice) ni pomembno, ali je nasprotni udeleženec kriv za nastalo stanje ali ne, saj namen izrečenega ukrepa ni v kaznovanju staršev.⁵ Zanemarjanje otrokove koristi preraste v kaznivo dejanje po 1. odstavku 192. členu KZ-1, kadar je izraženo kot huda kršitev dolžnosti skrbi in vzgoje, pri čemer nastanek zanemarjenosti mladoletnika ni zakonski znak tega kaznivega dejanja. Intenziteta kršitve teh dolžnosti je merilo, ki razmejuje kaznivo dejanje od ravnanj, ki pomenijo prekršek zoper javni red in mir. Kot hude kršitve dolžnosti skrbi in vzgoje je mogoče opredeliti le takšna ravnanja, ki očitno presegajo meje običajne skrbi in vzgojnih ukrepov proti mladoletniku v okviru uresničevanja roditeljske pravice, ki pomenijo kršitev temeljnih dolžnosti staršev in ki so trajnejše narave. Tako je zanemarjanje mladoletnika v okviru obravnavane inkriminacije mogoče na splošno opredeliti kot ustvarjanje stanja resne in trajnejše ogroženosti vzgoje, preživljanja, skladnega osebnostnega razvoja ali življenja in zdravja mladoletne osebe. Kot izvršitveno dejanje prihaja v poštev katerokoli ravnanje (storitev ali opustitev), s katerim je mogoče udejaniti zakonski znak hude kršitve dolžnosti skrbi in vzgoje.
21. V konkretnem primeru je po izpovedbi socialne delavke Marije Tovornik Vrhovec, zaslišane kot pričë, obdolženima „grozil“ začasni odvzem otrok zaradi suma hudega vzgojnega zanemarjanja, a se ta ni realiziral, ker sta se obdolžena odselila. Priča Marija Tovornik Vrhovec je pojasnila, da je na podlagi prijave ter informacij, ki jih je pridobila od OŠ Miška Kranjca ter navedb Darje in Petra Kušlana ter dejstva, da sta obdolžena sodelovanje odklanjala, strokovno presodila,
- 3 Primerjaj: sklepi VSL IV Cp 3341/2014 z 18. 12. 2014, IV Cp 1475/2016 s 15. 6. 2016 in IV Cp 2398/2016 s 5. 10. 2016 ter VSK I Cp 533/2014 z 21. 10. 2014.
- 4 Zupančič, K.: Družinsko pravo. Uradni list RS, Ljubljana 1999, str. 154 in 155.
- 5 Glej sklep Višjega sodišča v Ljubljani opr.št. IV Cp 1309/2017 z dne 15.6.2017.

da je izdaja takšnega ukrepa primerna in potrebna, pri čemer pa je povedala, da navedb starih staršev ter šole glede vzgojnega zanemarjanja otrok zaradi nesodelovanja obdolženih ni mogla preveriti na terenu. Te nepreverjene navedbe šole in starih staršev, ki so bile podlaga za vključitev in ukrepanje CSD, so se v konkretnem primeru, okrepljene še z očitkom krivdnega izpisa Borisa mlajšega iz šole, prelile v vsebino obtožb zoper obdolžena, pri čemer izvršitvene oblike obdolženima očitane kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja sestavljata dva posamezna dogodka iz leta 2010, en posamezen dogodek iz leta 2011, dogajanje tekom šolskega leta 2015-2016 ter izpis otroka iz šole 3.5.2016. Sodišče se je zato znašlo pred zahtevno nalogo, da od očitkov storitve kaznivega dejanja razloči očitke, ki kažejo na morebitno nesposobnost, neprimernost obdolženih, da primerno poskrbita za vzgojo in zdrav ter skladen osebnostni razvoj svojih otrok. Sodišče je pri omenjenem razločevanju upoštevalo tudi slab finančno-socialen položaj obdolženih, upoštevalo pa je tudi entuziazem in voljo obdolženih, da si najdeta in uredita pogoje za življenje zase in za družino ter njuno sodelovanje v kazenskem postopku. Obdolžena sta se potem, ko je sodišče že moralo stopnjevati ukrepe za zagotovitev njune navzočnosti v postopku, obravnav dosledno udeleževala, spoštovala red in opozorila sodnice, ko ju je pri postavljanju vprašanj pričam pogosto ustavila. Obdolžena sta bila kljub svojim osebnim značilnostim, pri čemer ni bilo moč spregledati njune ideološke in politične obremenjenosti, tekom kazenskega postopka vedenjsko neproblematična in sta postopku sledila ter se vanj aktivno vključevala s podajanjem dokaznih predlogov v svojo korist in podajanjem obširnih pisnih pripomb in pojasnil. Sodišče tudi ni prezrlo, da je bil v prvih treh letih šolanja otroka Borisa, odnos obdolženih s šolo brez posebnosti.

22. Obdolženi Boris Valenčič se je pred leti samookliciral za slovenskega kralja, med drugim je v življenju snemal pornografske filme, obdolžena Martina Valenčič pa je leta 2012 kandidirala za predsednico države, dve leti kasneje pa je bila kandidatka za županjo mesta Ljubljane. Obdolžena Boris in Martina Valenčič sta osebi, ki za družbo pogosto predstavljata motnjo, saj sta osebi močnih, a z vidika povprečnega človeka, mestoma zgrešenih stališč, prepričanj in dejanj, ki s svojim načinom življenja, nastopanjem v javnosti, izmenjajočim se obračanjem na institucije ter odklanjanjem institucij, (preteklim) vključevanjem v politiko ter občasno neprimerno komunikacijo in vedenjem, hitro izzoveta začudenje, pa tudi občutke neodobravanja, odklanjanja, včasih celo zgražanja. Iz obsežne elektronske komunikacije (na list. št. 270-276, 284-328, 334-344, 408-413, 476-481, 510-517, 600-628, 639, 645-662, 702-729, 731-732, 737-738) med drugim, izhaja, da obdolžena vzroke za dogajanja na OŠ Miška Kranjca, na CSD Šiška ter v tem postopku, iščeta in vidita v zaroti določenih ljudi zaradi njunih preteklih političnih

udejstvovanj in da so odnosi med materjo obdolžene Darjo Kušlan in obdolženima napeti in polni obtožb ter zamer. Glede presoje konkretnih očitkov v zvezi z obdolženima očitnem zanemarjanju njunih dveh sinov ter surovem ravnanju z njima pa so bila za sodišča relevantna predvsem naslednja dejstva:

- zdravnici mladoletnih otrok (dr. Janja Schweiger Nemanič in dr. Marija Avsenik) sta sodišču sporočili, da je Boris Valenčič (roj. 15.8.2006) redno prihajal na sistematske preglede in cepljenja; v letu 2016 pa so ga starši zaradi boleznih dvakrat pripeljali k zdravniku (list. št. 74) in zdravnici nista opazili nobenih znakov zanemarjanja ali morebitne druge posebnosti pri obeh dečkih (list. št. 753, 643). Zobozdravnica Borisa Valenčiča pa je sodišču sporočila, da je deček opravil redne enkrat-letne sistematske preglede zob v letih 2012-2016 (list. št. 642). Iz zdravstvenih kartonov za oba sinova obdolženih (C5-C132) izhaja, da sta obdolžena otroka vozila k zdravniku, da je bil psihosocialni razvoj triletnega Borisa ustrezen (C103), za Martina pa so v starosti 15 mesecev ugotovili zaostanek v gibalnem in govornem razvoju, zato je bil napoten na pregled v Razvojno ambulanto in na željo staršev še k razvojni pediatrijni, katera je dečka napotila k psihologinji in logopedinji (C28).

- otrok Boris Valenčič mlajši v prvih treh letih obiskovanja OŠ Miška Kranjca ni imel nobenih težav v šoli, le-te so se začele pojavljati, ko je deček obiskoval četrti razred. Iz individualiziranega vzgojnega načrta za šolsko leto 2015/2016 (C1-C4) izhaja, da je imel Boris Valenčič mlajši dober učen uspeh v šoli in je bil razgledan (C3), je pa slabo navezoval stike s sošolci, bil do sošolcev verbalno in fizično agresiven ter ni prinašal šolskih potrebščin in pri matematiki in slovenščini ni delal domačih nalog. Otrok Boris je šolsko leto 2016/2017 uspešno zaključil v italijanski šoli (list. št. 586) in se je primerno vedel (l.591), v šolskem letu 2017/2018 pa obiskuje prvi razred srednje šole (l.št.592 in B 24). Otrok Martin pa je v šolskem letu 2016/17 bil vpisan v program predšolske vzgoje otroškega vrtca v italijanski Gorici (list.št.592), za šolsko leto 2018/2019 pa so starši oddali prošnjo za vpis (l.št.594). Da sta obdolžena dne 10.5.2016 OŠ Miška Kranjca obvestila, da bodo otroka vpisali v OŠ Vladimirja Bartola v Trstu izhaja iz list. št. 116 v spisu ter priloge B35. Šolska svetovalka Katarina Kotnik Ivačič je zaslišana kot priča povedala, da je z otrokom sodelovala tri leta in da je tri leta zadevo vodila s sodelovanjem staršev (obdolženih). Starša sta se na njihove pozive odzivala, vedno sta se bila pripravljena pogovarjati, a sta sodelovanje odklanjala.

- Glede odnosov med obdolženima in Darjo in Petrom Kušlanom je Darja Kušlan, zaslišana kot priča povedala, da ko sta se obdolžena spoznala, je njena hčerka, obdolžena Martina Valenčič zaključila srednjo šolo, delala je program 3+2 grafične šole, ampak oni oz. njihova družina se z obdolženim Borisom Valenčičem ni takoj spoznala, ker ga Martina ni predstavila, ko pa ga je, se ji ni zdelo v redu, ker je bil starejši. Potem pa, ko so zvedeli, da se je obdolženi

ukvarjal tudi s pornografijo, pa ji takoj ni bil všeč. Priča je sama povedala, da ni odobraval zveze svoje hčerke s 26 let starejšim Borisom Valenčičem, ki je bil za njo politično nesprejemljivih stališč, tudi moralno nesprejemljiv (ukvarjal se je s pornografijo), bila je kritična do samozaposlenosti obeh obdolženih in njihovih nizkih dohodkov, zato je dogodka v zvezi z vnuki doživljala iz povsem osebne družbene, moralne in finančne perspektive. Povedala je tudi, da so bili njeni odnosi z obdolženim že od samega začetka napeti. Glede na to, da so navedbe Darje in Petra Kušlana v zvezi z ravnanjem obdolženih do otrok predstavljale jeziček na tehtnici, da se je šola odločila podati prijavo zoper obdolžena na CSD, je sodišče očitke oziroma navedbe, za obdolžena najbolj obremenjujočih prič, presojalo tudi v luči širše družinske dinamike, pri čemer pa sodišče ni spregledalo, da sta Darja in Peter Kušlan očitke na račun obdolženih navedla v mesecu maju 2016 (zapisnik na CSD z dne 11.5.2016 ter 25.5.2016 - list.št. 42-48, uradni zaznamek na policiji z dne 30.5.2016 - list. št. 49-54), kar pomeni, da do trenutka, ko sta obdolžena po izreku vzgojnega ukrepa ter vključitvi CSD v obravnavanje družine otroka nehala pošiljati v šolo in so se stvari zaostriale, ni bilo nobene prijave s strani starih staršev. Kot sta povedala priči Darja in Peter Kušlan ter Marija Tovornik, je socialna delavka stara starša srečala na šoli in ju nato povabila na CSD (list. št. 70), torej stara starša nista na lastno pobudo navedla očitkov na račun obdolženih ne CSD, ne policiji, iz česar je moč sklepati, da se jima ravnanja obdolženih (do tistega trenutka) niso zdela tako sporna, da bi morala o tem obvestiti pristojne organe, pri čemer so nekateri očitki zoper obdolžena segali daleč v preteklost. Sodišče na tem mestu poudarja, da je bilo ukrepanje šole povsem upravičeno, prav tako CSD, saj imata obe instituciji dolžnost preveriti sume vzgojnega zanemarjanja, vendar pa to ne spremeni dejstva, da so ukrepanja institucij v navedeni smeri za obdolžena predstavljala pritisk in grožnjo.

- sodelovanje obdolženih s šolo je bilo tri leta povsem neproblematično. Z vpisom sina Borisa mlajšega v 4. razred v šolskem letu 2015/2016 pa se šolsko leto že takoj ni začelo najboljše. Obdolženi Boris Valenčič je že 9.10.2015 razredničarki Barbari Lavrič Ravbar poslal elektronsko sporočilo (list. št. 35), iz katerega izhaja, da jo obtožuje manipuliranja njegovega otroka, da otrok joče in pripoveduje, da ga razredničarka maltretira in se nad njim izživlja in se napovedal za sestanek na šoli 15.10.2015. Obdolžena sta v svojem zagovoru izpostavila očitke šole njima, da je otrok že takoj manjkal, čeprav, kot sta pojasnila, je bil na vajah pevskega zbora (B30) ter očitke, da sta ukradla knjige (list.št.65), kar pa se je potem uredilo. Nato sta še povedala, da se otrok v razredu ni počutil dobro, kar se sklada z opažanji šolske svetovalke Katarine Kotnik Ivačič (list. št. 501) in da sta prosila, da otroka premestijo v drug razred, čemur pa šola ni ugodila. Obdolžena sta izražala nezadovoljstvo z razredničarko in ko so se jima s strani šole povedali, da otrok nima domačih nalog, da se ne vključuje dobro v razred, da bi bilo priporočljivo, da se vključi v podaljšano bivanje in se udeleži šolskih taborov in izletov, sta

obdolžena vse skupaj začela doživljati kot obliko pritiska nanju ter vzroke za navedeno povsem zgrešeno iskala v napačnih razlogih (političnih ozadjih). Odnos obdolženih s šolo se je, obremenjen z že določenimi težavami in nezadovoljstvom, hudo poslabšal po tem, ko je šola otroku 23.3.2016 izrekla vzgojni opomin, kar sta obdolžena zavrnila (list. št. 171) in podala prijavo šolski inšpekciji dne 18.3.2016 (list.št.159) in otroka 3.5.2016 izpisala iz šole, ter po tem, ko je šola na CSD Šiška podala sum o vzgojnem zanemarjanju otroka. Šola je namreč 11.4.2016 (list. št.27) CSD poslala poročilo o otroku in prijavila sum vzgojnega zanemarjanja v družini in zaprosila za skupni sestanek, na katerega je CSD vabil tudi policijo (list. št.25). Do prvega sestanka posvetovalnega medinstitucionalnega timskega sestanka je prišlo na CSD Šiška 19.4.2016 (list. št. 66-68), iz katerega izhaja, da bodo starši pisno vabljeni na razgovor. Iz poročila o obravnavi družine Valenčič z dne 5.5.2016 (list. št. 69-71) pa izhaja, da se obdolžena na vabila na razgovor 25.4.2016 ter 4.5.2016 nista odzvala ter da sta bila nenapovedana obiska pri družini 21. in 22.4.2016 neuspešna, ker ni nihče odprl vrat, je pa obdolžena Martina Valenčič poklicala na CSD 25.4.2016. Delavka CSD je 22.4.2016 na šoli srečala Petra Kušlana (moža matere obdolžene), ki ji je dal določene zaupne informacije o družini Valenčič (list. št.70), zato je delavka CSD Marija Tovornik Vrhovec povabila na razgovor Darjo in Petra Kušlana in zapisala njuni izjavi (list. št. 42-46). Iz poročila CSD policiji z dne 13.5.2016 (list. št. 79-81) pa izhaja, da je bil 12.5.2016 na CSD sklican posvetovalni timski sestanek in ocenjena visoka ogroženost obeh mladoletnih otrok. Obdolžena sta šola o svojih nazorih in dejanjih obveščala (list. št. 41, 61-65, 75, 114-115, 116, 171, B35). Inšpektorat Republike Slovenije za Šolstvo in šport pa je 1.6.2016 obvestil pobudnika Borisa Valenčiča o svojih ugotovitvah (list. št.142-142), med drugim, da je ugotovil kršitev, ker je bil razgovor z učencem opravljen brez staršev ter da šola ni vodila dokumentacije o vzgojnem ukrepanju, ki je prehodilo vzgojnemu opominu na način, kot je zapisan v Pravilih šolskega reda. Dne 1.6.2016 sta obdolžena po elektronski pošti na Vrhovno državno tožilstvo podala tudi kazensko ovadbo zoper Petra in Darjo Kušlan (list. št.167-168) in 1.5.2016 zoper Jožefa Kavtičnika, Barbaro Lavrič Ravbar ter Marijo Tovornik Vrhovec (list. št. 175-178).

23. Glede prvega očitka obdolženima, da je neugotovljenega dne v letu 2010 v stanovanju na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, Boris Valenčič sina Borisa Valenčiča, ker se je pokakal v plenico, kaznoval tako, da ga je z „blatom“ namazal po obrazu, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da očitek obdolženima ni dokazan in temelji le na tem, kar naj bi Petru Kušlanu povedal Boris mlajši. Peter Kušlan, partner obdolženkine matere, je zaslišan kot priča povedal, da je Boris mlajši, ko so ga pripeljali k njim povedal, da ga je oče namazal z blatom po obrazu, zato ker se je pokakal in je šlo otroku, ko so šli k kosilu na bruhanje oziroma je bruhal, ni pa se natančno spomnil, ali je otrok rekel, da ga je obdolženi z blatom namazal po obraz s plenico ali s čim drugim.

Obdolženi Boris Valenčič je v svojem zagovoru povedal, da dopušča možnost, da je kdaj izjavil, da je dal otroku plenico za povohati, nikoli pa ga ni s takšno plenico namazal po obrazu, saj on nima takšnih sprevrženih navad. Darja Kušlan, Katarina Kotnik Ivačič, Jožef Kavtičnik ter Marija Tovornik Vrhovec so kot priče v zvezi s tem očitkom povedale le to, kar so slišale povedati Petra Kušlana. Glede na časovno oddaljenost očitanege dejanja, sodišče navedbe priče Petra Kušlana o tem, kaj mu je povedal štiriletni otrok leta 2010 presoja kot nezadostne za zaključek, da je obdolženima očitek dokazan z gotovostjo, ob tem, da sta obdolžena konkretni očitek odločno in prepričljivo zavrnila, obdolženi Boris Valenčič pa je ta očitek označil za zlonameren in povedal, da sam nima takšnih sprevrženih navad, da bi otroka z blatom mazal po obrazu. Glede na to, da gre za en sam očitek te narave, sodišče ocenjuje kot malo verjetno, da je obdolženi otroka Borisa mlajšega neugotovljenega dne leta 2010 namazal z blatom po obrazu, ker se je ta pokakal v plenico. Sodišče sicer šteje za dokazano, da je otrok leta 2010 še nosil plenice, saj glede na to, da otrok ni hodil v vrtec, njegovo navajanje na stranišče ni moglo biti tako učinkovito, kot pri otrocih, ki vrtec obiskujejo. Obdolžena sta sicer zanikala, da bi Boris mlajši pri štirih letih še nosil plenice, povedala sta, da je otrok plenice nosil najdlje do dveh let in pol ter da so imeli doma nastavek za na stranišče, sta pa priči Darja Kušlan in Peter Kušlan trdila nasprotno. Peter Kušlan je povedal, da je bil Boris mlajši dolgo časa v plenici, potem pa je bilo z njegovo higieno v redu, samo kdaj mu je ušlo, Darja Kušlan pa, da je vnuk Boris pri njih hodil na stranišče ali na kahlico in si vedno umil roke, plenico pa je nosil do tretjega ali četrtega leta starosti. Priča Agnes Jug, ki je tudi skrbela za Borisa mlajšega je bila v svoji izpovedbi zadržana in je povedala, da je imel otrok Boris kar dosti časa plenice in je to pripisala temu, ker ni bil v vrteu in ker fantje to včasih počasneje osvojijo. Na podlagi izpovedb prič Agnes Jug, Petra Kušlana in Darje Kušlan ter oceni zagovora obdolženih, sodišče zaključuje, da je otrok Boris mlajši leta 2010 še občasno nosil plenice, vendar pa to dejstvo ne potrjuje konkretnega očitka obdolženima, da je Boris Valenčič za kazen, ker se je otrok pokakal v plenico, Borisa mlajšega z blatom namazal po obrazu. Očitano ravnanje namreč obdolženima ni dokazano z gotovostjo, sodišče pa glede na izvedeni dokazni postopek in širši kontekst zadeve, vključno z lastno presojo osebnosti obdolženega Borisa Valenčiča, konkretni očitek ocenjuje kot malo verjeten.

24. Glede drugega in tretjega očitka obdolženima, da v poletnih mesecih leta 2010 na morju, sina Borisa Valenčiča nista namazala z zaščitno kremo po telesu, kljub predhodnemu opozorilu Darje in Petra Kušlana, da uporabita zaščitna sredstva proti soncu, zaradi česar je sin Boris Valenčič po telesu utrpel velike mehurje, kateri so bili posledica sončnih opeklin, prav tako otroka zaradi tega nista odpeljala k zdravniku, ter da v poletnih mesecih leta 2011 na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, sina Borisa Valenčiča zaradi vnetja v predelu spolovila in dimelj prav tako nista odpeljala k zdravniku, sodišče na podlagi izvedenega

dokaznega postopka zaključuje, da očitke obdolženima ni dokazan in temelji le na tem, kar sta izpovedali priči Darja in Peter Kušlan, priča Marija Tovornik Vrhovec pa je le ponovila, kar je slišala od Darje in Petra Kušlana. Darja Kušlan je povedala, da sta obdolžena z morja enkrat pripeljala sina Borisa k njej opečenega, z mehurji, vendar niso šli z njim k zdravniku, temveč ga je mazala s praško pasto in se je hitro pozdravil. Vnuk je bil večkrat opečen, ampak najhujše, ko je imel dve leti. Nato je povedala, da je bil vnuk Boris mehurjast tudi okoli spolovila, ker mu niso preoblačili spodnjega perila in ga je tudi pozdravila s praško pasto. Peter Kušlan pa je zaslišan kot priča povedal, da ko so enkrat Valenčiči prišli z morja, je bil otrok opečen po hrbtu, ker ga niso mazali s kremo za sončenje, vendar ni bilo hudo, pa enkrat je bil otrok tudi vnet okrog spolovila, ker ni bilo higijene in ga je žena namazala s praško pasto. Očitek glede opeklin se nanaša na obdobje, ko je bil otrok star štiri leta, Darja Kušlan pa je najhujše opeklino zaradi sonca pri otroku zaznala, ko je bil ta star dve leti in povedala, da je opeklino pozdravila sama in otroka ni bilo treba peljati zdravniku. Peter Kušlan pa opeklino zaradi sonca ni označil kot hudih. Tudi otrokovo vnetje okoli spolovila, sta Darja in Peter Kušlan označila kot ozdravljivega z domačo lekarno in ne kot primera, ko bi bilo treba iskati zdravniško pomoč. Glede na to, da iz zdravstvene dokumentacije za otroka izhaja, da sta ga starša vozila k zdravniku (C54-C132) in glede na izpovedbo prič Darje in Petra Kušlana, da otrok zaradi opeklin ter vnetja okoli spolovila ni potreboval zdravniške pomoči, sodišče zaključuje, da konkretna očitka krivdnega ravnanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja obdolženima nista dokazana. Kazenski zakonik pri alternativnih oblikah kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja uporablja nedovršno obliko vendar pa navedeno še ne pomeni, da dejanja ni mogoče storiti z enkratnim ravnanjem⁶, vendar sodišče izpostavlja, da je tudi sicer življenjsko, da se kdaj kljub pazljivosti staršev dogodi, da otroka opeče ali da dobi vnetje. V konkretnem primeru se obdolženima očitata dva enkratna dogodka s tem v zvezi, ki pa po svoji intenzivnosti glede na izpovedbo prič Petra in Darje Kušlan nista dosegla (niti) takšne intenzivnosti, da bi sploh zahtevala zdravniško obravnavo, pri čemer pa sta obdolžena Darja in Petru Kušlanu puščala tudi zdravstveno kartico za otroke oziroma je Darja Kušlan lahko zdravstveno kartico šla kadarkoli iskati k njima (to izhaja iz zagovora obdolženih ter izpovedbe priče Darje Kušlan).

25. Glede četrtega očitka obdolženima, da v času najmanj od leta 2015 do dne 22.4.2016 na naslovu Ulica bratov Babnik 14 v Ljubljani, sinovoma nista zagotovila nobenih igrac, nista poskrbela za njuno osnovno higieno, saj sta bila sinova neumita, več dni oblečena v ista umazana in neoprana oblačila, otrok Boris Valenčič je zaradi tega tudi v šolo hodil neurejen, neumit, več dni, tudi ves teden v istih in umazanih oblačilih, prav tako sta ob navzočnosti njunih sinov pogosto preklinjala, s tem pa se je njun vedenjski vzorec že prenesel na sina Borisa

⁶ Sodba VS RS I Ips 84687/2010-110 z dne 23.7.2015.

Valenčiča, ki uporablja iste kletvice; prav tako sta sina Martina Valenčiča privezovala na posteljo, zaradi česar je jokal; sina Borisa Valenčiča pa od rojstva dalje nikoli nista odpeljala na pregled k zobozdravniku; prav tako sinu Borisu Valenčiču nikoli nista omogočila udeležbe šole v naravi, šolskih taborov in šolskih izletov, kljub temu, da jima je šola ponudila financiranje omenjenih dejavnosti v celoti; sina Borisa Valenčiča sta velikokrat samega puščala doma, prav tako je bil po končanju pouka prepuščen sam sebi in ni imel zagotovljenih toplih obrokov, nihče ga doma ni čakal; nista poskrbela, da bi sin Boris Valenčič doma opravljal šolske naloge, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da dejanje obdolženima ni dokazano.

Obdolžena sta vse očitke odločno zanikala. Da je otrok Boris Valenčič opravil vse **zobozdravstvene preglede** izhaja iz dopisa ZDL z dne 16.3.2018 na list. št. 642, zato sodišče v tem delu ne sledi navedbam priče Darje Kušlan, da obdolženi ni dovolil, da bi njegov sin Boris obiskoval zobozdravnika. Obdolžena Martina Valenčič je v svojem zagovoru povedala, da je otroka kopala vsak dan, saj je imel obšolske dejavnosti, kjer se je pogosto prepotil. Boris je imel vedno pozitivne ali uspešne ocene v šoli in tudi sama mu je popoldne pogosto pomagala pri šolskih nalogah, usedla se je poleg njega in mu pomagala pripraviti referat, prav tako mu je pomagal oče Boris. Otrok je po koncu pouka šel na kosilo, po kosilu pa na popoldanske dejavnosti, kdaj je šel tudi h Katarini Ivačič, ki je socialna delavka v šoli. Po teh popoldanskih dejavnostih v šoli, pa je Boris prišel domov, saj je imel popoldne pogosto še karate, RTV pevski zbor ali telovadbo. Nikoli pa ga niso puščali samega, če pa jih že ni bilo, so zanj zagotovili varstvo, včasih pri Agnes Jug, sestri njene babice, včasih pa pri njeni materi in njenemu možu, katerim so pustili tudi zdravstveno kartico, za primer, če bi se kaj zgodilo. Obdolženi Boris Valenčič pa je v svojem zagovoru povedal, da sta otroka oba z Martino pripravljala za šolo, oblačila pa mu je pretežno pripravljala Martina. **Očitki, da je njegov sin naokoli hodil umazan, razcapan, ne držijo.** Za osebno higieno otrok sta skrbela oba, imela sta pralni stroj, tuš s toplo vodo, Martina pa jih je okrog umivanja še posebej priganjala. Sina Borisa se je ves čas umivalo, saj je otrok hodil na karate, na pevski zbor, pa na gimnastiko in po teh aktivnostih je bil prepoten, zato so ga seveda umili oziroma se je umil sam, saj je bil že toliko samostojen. Tudi na karate in druge dejavnosti je pogosto hodil sam, bil je samostojen. Razredničarka Barbara Lavrič Ravbar je zaslišana kot priča povedala, da je bil otrok večkrat malo slabše oblečen, a obleke so bile čiste, higiena dečka je bila v redu. Šolska svetovalka Katarina Kotnik Ivačič je zaslišana kot priča povedala, da je bil otrok urejen, da pa je imel umazana oblačila, ki so tudi oddajala neprijeten vonj, ni pa vedela povedati kako pogosto, ker je od takrat minilo že nekaj časa. Priča Darja Kušlan je povedala, da obdolženi ne dovoli, da bi se večkrat pralo ter ne dovoli uporabe mehčalca, pa da otroške nogavice niso bile sortirane, nekatere so bile brez para. V nadaljevanju je še povedala, da je bilo

perilo pisano, ker obdolžena nista prala posebej perila po barvah, kar je povedal tudi Peter Kušlan. Glede na izpovedbo prič Darje in Petra Kušlana, ki sta z obdolženima v slabih odnosih oziroma so ti trenutno neobstoječi, glede na izraženo antipatijo Darje Kušlan do obdolženega in njeno izrazito kritičnost do načina življenja obdolženih je sodišče v tem delu sledilo zagovoru obdolženih ter izpovedbi priče Barbare Lavrič Ravbar, da je bil otrok Boris urejen, vendar malo slabše oblečen, kar je v skladu s slabim finančnim stanjem obdolženih ter da je bila higiena dečka v redu. Sodišče v tem delu ne sledi izpovedbi priče Katarine Kotnik Ivačič, saj je ona Borisa mlajšega videvala šele po zaključku pouka, ko je bila večja verjetnost, da se je otrok tekom dneva že kaj popacal in prepotil, med tem ko ga je razredničarka videvala vsakodnevno in je njena zaznava po prepričanju sodišča pravno odločilnejša ter pravilnejša. Iz izpovedbe prič Darje in Petra Kušlana pa je prvenstveno izhajalo, da perilo ni bilo oprano po barvah in z mehčalcem ter ustrezno sortirano, kar pa ne potrjuje očitka obdolženima, da nista poskrbela za osnovno higieno sinov ter da sta sinova bila v istih in umazanih oblačilih, pri čemer sodišče izpostavlja, da so v postopku zaslišane priče vse čas govorile le o otroku Borisu, ne pa o Martinu, s katerim nobena od prič, z izjemo Darje in Petra Kušlana, ki sta dečka videla zgolj zelo redko ter v zvezi z njim nista vedela povedati praktično ničesar, ni imela stika in so očitki obdolženima na škodo mladoletnega Martina ostali v celoti nedokazani. **Glede igrač**, sodišče sledi zagovoru obdolženima, da sta njuna otroka igrače imela. To sta potrdila tudi priči Peter Kušlan ter Agnes Jug, izpovedbam Darje Kušlan, Katarine Kotnik Ivačič ter Barbare Lavrič Ravbar pa sodišče v tem delu ne sledi. Katarina Kotnik Ivačič ter Barbara Lavrič Ravbar vpogleda v to, ali je imel Boris mlajši doma igrače, nista imeli, elektronsko sporočilo obdolženega na list št. 30, da otrok nima doma več nobenih igrač, pa je sodišče presojalo v luči konfliktnega odnosa obdolženega s šolo ter kot obliko njegovega afektnega izražanja. Izpoved Darje Kušlan sodišče v tem delu ocenjuje kot pretirano in pristransko iz razlogov, ki jih je sodišče že večkrat navedlo. **Glede privezovanja Martina na posteljo** je Katarina Kotnik Ivačič zaslišana kot priča povedala, da je otroku Borisu enkrat ušlo, da je bratec privezan na posteljo, pri čemer otrok ni povedal, kdo naj bi ga privezal na posteljo. Da sta slišali, da je otrok povedal, da obdolžena mlajšega Martina privezujeta na posteljo, sta nato navedli priči Jožef Kavtičnik ter Marija Tovornik Vrhovec, ki iz lastnega v zvezi s tem dejanjem nista od otroka slišali ničesar. Priča Peter Kušlan je glede privezovanja Martina na posteljo povedal, da je Boris mlajši to povedal njegovi ženi, ne njemu in žena je potem povedala njemu, priča Darja Kušlan pa je v zvezi s tem očitkom povedala, da njej vnuk Boris ni nič povedal. Iz Zapisnika na CSD z dne 19.4.2016 (list.št. 66-68) izhaja, da je Katarina Kotnik Ivačič povedala, da „...je otrok omenil, da bratca starša privežeta na posteljo kadar jima teži, ter tudi omenil, da je tako privezan, da lahko vstane“. Sodišče zgolj na podlagi navedbe priče Katarine Kotnik Ivačič o tem, kaj je enkrat otroku ušlo iz ust in ob presoji zagovorov obdolženih, da Martina nista privezovala na posteljo, da sta na

vrstico privezala le igračko, zagovor obdolženih pa sodišče v tem delu ocenjuje kot prepričljiv, zaključuje, da na podlagi presoje posameznih dokazov in vseh dokazov skupaj ni z gotovostjo dokazan očitek obdolženima, da sta sina Martina Valenčiča privezovala na posteljo, zaradi česar je jokal. Glede očitka, da obdolžena sinu Borisu Valenčiču nikoli **nista omogočila udeležbe šole v naravi, šolskih taborov in šolskih izletov**, kljub temu, da jima je šola ponudila financiranje omenjenih dejavnosti v celoti sodišče zaključuje, da obdolžena navedenega nista zanikala, sta pa navedla razloge zakaj je temu bilo tako, pri čemer iz izpovedbe priče Barbare Lavrič Ravbar izhaja, da je bila udeležba otroka v programu, ki se izvaja izven šole, predvidena šele v 4. razredu in je tako z izjemo neudeležbe na enem taboru (B33-34) ta oitek zelo splošen in nekonkretiziran. V svojem zagovoru sta obdolžena izpostavila, da sta dajala prednost izvenšolskim dejavnostim sina (v elektronskem sporočilu je obdolžena pojasnila, zakaj se sin tabora ne bo udeležil - B33-34), ki se jih je ta udeleževal in se pri njih nedvomno tudi socializiral. V nadaljevanju sta priči Jožef Kavtičnik in Barbara Lavrič Ravbar potrdila, da udeleževanje teh dejavnosti ni bilo obvezno, je pa bilo to del letnega delovnega načrta in tako zelo priporočljivo. Sodišče na podlagi navedenega zaključuje, da naveden oitek ne predstavlja izvršitvene oblike kaznivega dejanja po prvem odstavku 192. člena KZ-1. Sodišče ne dvomi, da je obiskovanje šole v naravi, šolskih taborov in šolskih izletov za otroka izredno priporočljivo ter pomembno za njegovo socializacijo, vendar pa je slabšajoči se odnos med šolo in obdolženima nedvomno bistveno prispeval k temu, da sta obdolžena izgubila zaupanje v šolo in njene delavce, k čemur pa sta obdolžena odločilno prispevala. Prav tako ne drži kategorično, da sin obdolžencev ni smel na noben izlet oziroma šolsko dejavnost izven šole, saj iz individualiziranega vzgojnega načrta izhaja, da se je otrok 30.3.2016 udeležil kulturnega dneva v Cankarjevem domu in se na njem tudi primerno obnašal (C2). Glede očitka, da sta obdolžena ob navzočnosti njunih sinov **pogosto preklinjala**, s tem pa se je njun vedenjski vzorec že prenesel na sina Borisa Valenčiča, ki uporablja iste kletvice, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka, predvsem izpovedb prič Barbare Lavrič Ravbar, Jožefa Kavtičnika in Darje Kušlan, pri čemer pa šolska svetovalka Katarina Kotnik Ivačič, zaslišana kot priča, preklinjanja otroka ni omenila, priča Peter Kušlan pa je povedal, da se mu zdijo kletvice iz ust otroka nedolžne in je kot primer kletvice, ki jo je otrok izustil navedel „prst v rit“, šteje za nedokazane, podredno pa tudi zaključuje, da naveden oitek ne predstavlja izvršitvene oblike kaznivega dejanja po prvem odstavku 192. člena KZ-1, saj ne gre za ravnanje, ki očitno presegajo meje običajne skrbi in vzgojnih ukrepov proti mladoletniku v okviru uresničevanja roditeljske pravice, ki pomenijo kršitev temeljnih dolžnosti staršev. Povsem življenjsko je namreč, da otroci hitro in z veseljem povejo kdaj tudi kakšno kletvico ali neprimerno besedo in naloga roditeljev ter šolskega sistema je, da se otroka ustrezno vzgaja in usmerja, povsem neživljenjsko pa, da bi bili roditelji (zgolj) zaradi preklinjanja svojih otrok lahko krivi očitane kaznivega dejanja. Iz

izpovedbe zaslišanih prič je sodišče prvenstveno razbralo, da sta se starša izražala žaljivo do drugih ljudi, tudi v prisotnosti otroka, to navsezadnje izhaja tudi iz njunih pisnih vlog, nobena od prič pa ni izpostavljala, da sta se starša izražala vulgarno ali da bi otrok uporabljal vulgarne besede. Glede očitka, da sta obdolžena sina Borisa Valenčiča velikokrat **samega puščala doma**, prav tako je bil **po končanju pouka prepuščen sam sebi in ni imel zagotovljenih toplih obrokov, nihče ga doma ni čakal; nista poskrbela, da bi sin Boris Valenčič doma opravljal šolske naloge**, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da očitek obdolženima ni dokazan. Obdolžena Martina Valenčič je v svojem zagovoru povedala, da je Borisu mlajšemu popoldne pogosto pomagala pri šolskih nalogah, usedla se je poleg njega in mu pomagala pripraviti referat, prav tako mu je pomagal oče Boris. Otrok je po koncu pouka šel na kosilo, po kosilu pa na popoldanske dejavnosti, kdaj je šel tudi h Katarini Ivačič, ki je socialna delavka na šoli. Po popoldanskih dejavnostih v šoli, pa je Boris prišel domov, saj je imel popoldne pogosto še karate, RTV pevski zbor ali telovadbo. Nikoli pa ga niso puščali samega, če pa jih že ni bilo, so zanj zagotovili varstvo, včasih pri Agnes Jug, sestri njene babice, včasih pa pri njeni materi in njenemu možu, katerim so pustili tudi zdravstveno kartico, za primer, če bi se kaj zgodilo. Obdolženi Boris Valenčič pa je v svojem zagovoru povedal, da ko Boris ni imel vaj, karateja, je zelo rad šel v šolo, rad je bil med otroki, rad je sestavljal lego kocke, ki jih je imel tudi doma. Boris je po pouku obiskoval lutkovni tečaj, šolski pevski zbor, dodatni pouk nemščine ter pouk za nadarjene. Podpirali so izven šolske dejavnosti, saj so hoteli iz otroka ustvariti delovno osebo. Boris je bil nekaj časa v podaljšanem bivanju preden so mu uredili vse dejavnosti, ki jih je potem obiskoval, nikoli pa se ni potikal naokoli. Bil je priden, prišel je, ko se mu je reklo, da naj pride, bil je zelo samostojen, je pa res, da zaradi preobremenjenosti ni mogel vedno narediti nalog. Naloge mu je pomagala delati Martina in kdaj tudi Darja Kušlan, ko je bil pri njej v varstvu. Boris je jedel doma, hrana v šoli je smrdela in ni bila dobra, zato so to hrano za Borisa potem odpovedali. Boris je sicer v šoli imel še vedno organizirano prehrano, niso pa več želeli, da jo po šoli nosi domov. Za Borisa so po šoli vedno poskrbeli, ali je bil kdo doma, ali pa so uredili varstvo, nikoli pa ga niso prepuščali samemu sebi, lahko pa da je bil kdaj 15 minut sam. Sodišče zagovoru obdolženih sledi, saj njune navedbe, da je otrok popoldne v šoli čakal kosilo potrjujejo izpovedbe priče Katarine Kotnik Ivačič, da meni, da se je otrok po šoli potikal popoldne zato, ker so mu na šoli med 14.30 in 15.00 uro dali brezplačno kosilo ter izpovedbe Barbare Lavrič Ravbar, da je otrok hodil na dodatni pouk matematike in slovenščine, ki je bil namenjen učencem, ki so se želeli še česa dodatno naučiti. Priča Katarina Kotnik Ivačič je še povedala, da se ne spomni natančno ali ji je Boris mlajši povedala, da starša doma ne kuhata ter da nima toplih obrokov in nato pristavila, da misli, da ji je otrok to povedal. Sicer pa ji je otrok povedal, da se mu ne mudi domov in da ima popoldanske aktivnosti šele ob 17h. Tudi priča Jožef Kavtičnik je povedal, da so otroku na šoli dali jesti.

Razlog, da se je otrok potikal po šoli je bil tako vsaj deloma v odločitvi šole, da se da otroku jesti, je pa res, da v tem času otrok ni bil vključen v podaljšano bivanje, ki sicer po izpovedbi priče Barbare Lavrič Ravbar ni bilo obvezno, a je bilo vanj vključenih 95% otrok, kar je potrdila tudi priča Katarina Kotnik Ivačič. Je pa otrok vsaj od spomladi 2016, tako priči Barbara Lavrič Ravbar in Katarina Kotnik Ivačič, popoldne preživiljal pri šolski svetovalki. Priča Darja Kušlan je povedala, da glede popoldanskega bivanja otroka ne ve povedati, ker je bila ona takrat v službi, sta ga pa šla z možem, ko je bil otrok v tretjem razredu, kdaj iskati in je bil potem otrok pri njiju, dokler ni prišel čas za njegove popoldanske dejavnosti. Razredničarka Barbara Lavrič Ravbar je tudi povedala, da se je z otrokom želela dostikrat pogovarjati, kakšen je bil njegov dan, ampak je bilo to velikokrat oteženo po pouku, ker je otrok takoj želel oditi domov, kasneje pa je hodil tudi k Katarini Kotnik Ivačič. Povedala je, da je o tem obvestila starše, ki so priznali, da nimajo kontrole nad njim, kar je pojasnila, da so s tem starši morda mislili, da ko nimajo kontrole nad otrokom v šoli, da mu zunaj šole dajo proste roke, ker so mu zaupali in je otrok sam hodil z avtobusom iz Dravelj v šolo in na popoldanske dejavnosti. Priča Jožef Kavtičnik je povedal, da so obdolženi sicer dali otroku navodilo, da naj gre po šoli takoj domov, se je pa Boris rad zadrževal na šoli in šola potem staršev niti ni klicala in o tem obveščala, ker je bil otrok pri šolski svetovalki in ker so mu potem dali tudi kosilo, čeprav ne družina, ne otrok za hrano niso prosili. Na podlagi izpovedb prič sodišče zaključuje, da sta obdolžena otroku zelo zaupala, otrok je bil samostojen, zadrževal se je tudi pri šolski svetovalki, na šoli pa se je popoldne prvenstveno zadrževal zaradi kosila, ki ga je dobil šele okoli 14.30-15h in ne zato, ker ni bi mogel iti domov, kjer ga ne bi nihče čakal. Nedvomno bi bila vključitev otroka v podaljšano bivanje na šoli priporočljiva in pametna poteza, a ne vključenost otroka v podaljšano bivanje samo po sebi še ne izkazuje vzgojnega zanemarjanja otroka, pri čemer je imel otrok stare starše, ki so bili zanj vedno pripravljeni poskrbeti in so zanj tudi skrbeli. Iz izpovedb zaslišanih prič je sodišče tudi razbralo, da sta po opozorilu šole, da se otrok po zaključku pouka potika po šoli, obdolžena otroku kosilo odpovedala in poskrbela, da se otrok na šoli ni več zadrževal. Sodišče tako na podlagi izpovedb zaslišanih prič zaključuje, da ni dokazano, da bi obdolžena v času od leta 2015 do 22.4.2016 sina Borisa velikokrat puščala doma in da je bil po končanju pouka prepuščen sam sebi, saj je bil otrok močno vpet v obšolske ter popoldanske aktivnosti, čas pa je tvorno preživiljal tudi pri šolski svetovalki. Da otrok ne bi imel zagotovljenih toplih obrokov dokazni postopek prav tako ni pokazal. Obdolžena sta v zagovoru povedala, da sta doma kuhala in da če je otrok prinesel kosilo popoldne domov, ga je podelil z bratcem in so potem skuhalo kaj zvečer, čemur sodišče sledi. Priča Darja Kušlan je povedala, da je za vnuka Borisa plačevala popoldansko malico, priča Peter Kušlan pa je povedal, da sta obdolžena njemu in ženi očitala, da otroka hranita z nezdravimi stvarmi, kar izkazuje, da sta obdolžena želela, da se otroci prehranjujejo zdravo. To potrjuje tudi izpoved priče Darje Kušlan, da je obdolženi domov prinesel

cvetni prah in da otrok ne more jesti le cvetnega prahu, ona pa je otrokom privoščila tudi čips in še kaj. Peter Kušlan je še dodal, da misli, da sta obdolžena doma kuhala, da je bil piščanec za kosilo, potem pa še tudi za večerjo, kar je sam videl. Priča Darja Kušlan pa je tudi povedala, da ko je kdaj prišla zvečer do obdolženih na dom, je videl, da imajo zrezek ali pa enolončnico. Vse navedeno potrjuje, da sta obdolžena doma kuhala in da ne drži očitek, da otroku nista zagotovila toplega obroka. Prav tako ne drži očitek, da obdolžena nista poskrbela, da bi sin Boris doma opravljal šolske naloge. Razredničarka Barbara Lavrič Ravbar je kot priča res povedala, da je bil otrok pogosto brez domačih nalog, a so priče Katarina Kotnik Ivačič, Darja Kušlan, Agnes Jug povedale, da je otrok delal domače naloge in sicer pri šolski svetovalki (tako priča Katarina Kotnik Ivačič) ali pri starih starših (tako priča Darja Kušlan, Peter Kušlan, Agnes Jug, pa tudi obdolžena Martina Valenčič v svojem zagovoru). Sodišče sledi tudi zagovoru obdolženih v delu, da sta otroku doma pomagala pri šoli, da pa je bil otrok zaradi popoldanskih dejavnosti pogosto utrujen in potem ni naredil kakšne domače naloge. Sodišče na podlagi izpovedbe prič ter zagovorov obdolženih zaključuje, da otrok Boris v 4. razredu pogosto ni imel narejene domače naloge, vendar razlog temu ni bilo vzgojno zanemarjenje njegovih staršev temveč njegova velika obremenjenost s popoldanskimi dejavnostmi, pri čemer pa so otroku v zvezi s šolo pomagali tako starši kot stari starši, zelo veliko pa tudi šola, vsi po svojih najboljših močeh.

Glede zadnjega očitka obdolženima, da obdolžena od dne 23.4.2016 dalje otroku Borisu Valenčiču nista zagotovila, da bi obiskoval pouk na osnovni šoli Miška Kranjca v Ljubljani, dne 3.5.2016 pa sta ga iz omenjene šole izpisala, nato pa ga kljub večkratnim pozivom predstavnikov šole, centra za socialno delo, kot tudi Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, Inšpektorata RS za šolstvo in šport, nista vpisala v drugo osnovno šolo, oziroma ponovno vpisala v osnovno šolo Miška Kranjca, s tem pa nista upoštevala zakonske dolžnosti, da sta kot starša dolžna zagotoviti, da njun otrok izpolni osnovnošolsko obveznost kot to določa 4. člen Zakona o osnovni šoli (Ur. l. RS št. 12/96) in tako otroku nista zagotovila pravice do izobraževanja ter ga s tem prikrajšala za intelektualni in moralni razvoj, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da nedvomno drži dejstvo, da otrok od 23.4.2016 dalje k pouku ni prihajal, obdolžena pa sta otroka 3.5.2016 iz šole tudi izpisala, vendar pa ne drži, da nista poskrbela, da bi njun otrok izpolnil osnovnošolsko obveznost. Vzrok, da je otrok pouk prenehal obiskovati 23.4.2016 ter bil izpisan iz šole 3.5.2016 ima namreč podlago v konfliktu, ki je med šolo in obdolženima nastal zaradi izrečenega vzgojnega opomina v drugi polovici marca 2016, kateremu je sledila prijava na inšpekcijo ter izvršen nadzor nad šolo (ki je celo pokazal manjšo nepravilnost v postopku), predvsem pa prijava šole suma o vzgojnem zanemarjanju na CSD ter vključitev policije in vedno večji pritisk na obdolžena s strani šole in CSD. Obdolžena

Martina Valenčič je šoli javila, da bodo otroka prepisali (list. št. 73). Obdolžena sta šolo tudi obvestila, da sta skušala otroka vpisati v šolo v Trstu, kar pa zaradi iztekajočega šolskega leta ni bilo mogoče, je pa otrok v naslednjem šolskem letu bil vpisan v 5. razred osnovne šole v Gorici in je razred uspešno zaključil (list. št. 586), v šolskem letu 2017/2018 pa obiskuje prvi razred srednje šole (l.št.592 in B 24). Da sta obdolžena dne 10.5.2016 OŠ Miška Kranjca obvestila, da bodo otroka vpisali v OŠ Vladimirja Bartola v Trstu izhaja iz list. št. 116 v spisu ter priloge B35. Iz navedenega sledi, da ne drži očitok obdolženima, da otroku nista zagotovila pravice do izobraževanja. Čeprav otrok zaradi predčasnega izpisa iz šole ni zaključil četrtega razreda, pa je dokazni postopek pokazal, da sta se obdolžena takoj trudila otroka vpisati v šolo v Trstu in mu tako omogočiti zaključek šolskega leta, vendar se je njun trud izkazal za neuspešnega. Je pa otrok bil nato vpisan v 5. razred osnovne šole v Gorici, katerega je tudi uspešno zaključil. Obdolžena sta o vsem dogajanju, vključno s poskusom vpisa otroka v šolo v Trstu 22.6.2016 napisala tudi elektronsko sporočilo in ga poslala na Okrajno sodišče v Ljubljani (list. št. 132-136). O selitvi v Italijo pa sta obdolžena 12.5.2016 obvestila tudi Inšpektorat za šolstvo (list. št. 165-166).

Sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da ne drži očitok obdolženima, da otrokoma nista zagotovila vzpodbudnega okolja za njun razvoj. Otroka Borisa sta priči Barbara Lavrič ter Katarina Kotnik Ivačič opisali kot bistrega, razgledanega dečka, ki je od vrstnikov po šolskem uspehu odstopal navzgor, glede njegove socialne in ekonomske izključenosti pa je glavnina vzrokov, po prepričanju sodišča, v slabem finančnem položaju družine ter v osebnostih obdolženih. Dokazni postopek je res pokazal, da je imel otrok Boris v šoli vedenjske težave, da ni znal navezovati stika s sošolci (tako izhaja iz izpovedbe razredničarke ter iz individualiziranega vzgojnega načrta C1-C4), vendar pa kot je povedala priča Katarina Kotnik Ivačič, otrok ni izstopal, dosegal je standarde znanja, zelo dobro jih je dosegal, izstopal pa je po socialno ekonomski izključenosti. Glede socialne interakcije je razložila, da je Boris občasno agresivno odreagirala na sošolce, ni našel nikogar s komer bi bil povezan, s sošolci se je zapletal, ni se znal odzivati na določene situacije, bil pa je verjetno tudi izpostavljen, ker je bil drugačen. Pri njej je delal domače naloge, potem je povabila še kakšnega otroka s katerim se je dobro razumel in Boris je ena na ena dobro funkcioniral, sploh je imel dober odnos do mlajših otrok. Vedela je, da se otrok v razredu ne počuti najbolje in so starši izrazili željo, da bi ga premestili v drug razred. Priči Katarina Kotnik Ivačič in Barbara Lavrič Ravbar pa sta obe izpostavili, da je bil otrok Boris izredno samostojen. Obdolžena sta Borisa iskreno želela kar najbolje pripraviti za življenje, otrok je obiskoval številne interesne dejavnosti v popoldanskem času, kar so potrdile tudi priče Darja Kušlan, Jure Kern, Barbara Lavrič Ravbar, Katarina Kotnik in tako sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka presoja, da okolja, v katerem je odraščal otrok

Boris ni mogoče oceniti kot nevzpodbudnega, prej nasprotno. Otrok, ki je vključen v različne dejavnosti, ki so za povrh še plačljive, pri čemer pa so njegovi starši slabega finančnega stanja, nedvomno biva v okolju, ki ga vzpodbuja k razširjanju obzorij in ga pripravlja na samostojno življenje. Iz izpovedbe priče Jureta Kerna tudi izhaja, da obdolžena otroka nista socialno omejevala, saj se je otrok udeleževal interakcij z drugimi otroci, nekatere so celo trajala čez noč in brez prisotnosti staršev (pižama partiji - B31). Glede Martina Valenčiča dokazni postopek ni pokazal skoraj ničesar, saj z izjemo priče Darje in Petra Kušlana, ki sta mlajšega vnuka videla le nekajkrat, priče niso vedele povedati ničesar, sta pa obdolžena izkazala, da sta ga vključila v vrtec v Italiji ((list.št.592), za šolsko leto 2018/2019 pa so starši oddali prošnjo za vpis (l.št.594), iz medicinske dokumentacije pa tudi izhaja njuna skrb, da otroka zaradi govorne in gibalne manjrazvitosti pri 15 mesecih pregleda še razvojna pediatrija (C28). Iz zapisnika na CSD z dne 19.4.2016 (list. št. 66-68) tudi izhaja, da je patronažna medicinska sestra obiskovala dojenčka Martina in v tistem času ni opazila posebnosti v družini. Videla je bolj razmetano stanovanje in da ima družina verjetno finančne težave (list. št. 67). Iz zdravstvenih kartonov za oba sinova obdolženih (C5-C132) izhaja, da sta obdolžena otroka vozila k zdravniku in da je bil psihosocialni razvoj triletnega Borisa ustrezen (C103). Dokazni postopek tako po prepričanju sodišča ni pokazal, da obdolžena otrokoma nista zagotovila vzpodbudnega okolja za razvoj.

26. Ker dokazni postopek očitkov obdolženima ni potrdil s potrebno gotovostjo, sodišče zaključuje, da ni dokazano, da bi obdolžena storila vsak dve kaznivi dejanji zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja po prvem odstavku 192. člena KZ-1C, nekatera ravnanja - da sta obdolžena pred otrokom preklinjala in je otrok tudi sam uporabljal kletvice, da otroka nista pustila na šolske tabore in šolske izlete ter da otroka nista vključila v podaljšano bivanje v šoli, ki se obdolženima očitajo, pa po presoji sodišča ne predstavlja ovsebinjenje abstraktnih očitkov o surovem ravnanju in zanemarjanju mladoletne osebe. Šele v primeru, če so ravnanja, ki napolnjujejo abstraktni očitek o zanemarjanju mladoletne osebe in surovem ravnanju obdolžencu dokazana, je na mestu presoja ali pomeni ravnanje globlji, grob poseg v telesno ali duševno celovitost oškodovanca, ali pomeni intenzivnejše telesne ali duševne bolečine otroka, občutek otrokovega telesnega nelagodja in podobno in sodišče v takšnem primeru nato postavi izvedenca pevdopsihiatra.

Glede očitka groženj

27. Kaznivo dejanje grožnje po prvem odstavku 135. člena KZ-1 stori, kdor komu, zato da bi ga ustrahoval ali vznemiril, resno zagrozi, da bo napadel njegovo življenje ali telo ali prostost ali uničil njegovo premoženje velike vrednosti, ali da bo ta dejanja storil zoper njegovo bližnjo osebo in se kaznuje z denarno kaznijo ali

zaporom do šestih mesecev. Obdolženi Boris Valenčič naj bi storil štiri kazniva dejanja grožnje po prvem odstavku 135. člena KZ-1 s tem, da je 6.5.2016 v Ljubljani 6.5.2016 v Ljubljani, preko telefona Katarini Kotnik Ivačič zagrozil, da če mu kdo ugrabi otroka, bo postal kriminallec in bo iz Jožefa Kavtičnika naredil pašteto, iz Barbare Lavrič Ravbar marmelado, iz Marije Tovornik Vrhovec pa čežano, zaradi izrečenih groženj pa so se Jožef Kavtičnik, Barbara Lavrič Ravbar in Marija Tovornik Vrhovec po tem, ko so bili z njimi seznanjeni, počutili ogroženo in so se z bali za svojo varnost, ter med 13.5.2016 in 14.5.2016 na naslovu Trebinjska ulica 4 v Ljubljani, ko je preko telefona Darji Kušlan zagrozil „Odbil ti bom glavo!“, zaradi izrečene grožnje pa je bila Darja Kušlan prestrašena in se je počutila ogroženo.

28. Glede na sodno prakso in tudi pravno teorijo (mag. Mitja Deisinger, Kazenski zakonik s komentarjem, Posebni del, GV Založba, Ljubljana 2002) je grožnja lahko izrečena tudi posredno. Da so zakonski znaki pri kaznivem dejanju grožnje izpolnjeni, ne zadošča, da se je oškodovanec počutil ogroženega. Iti mora za dejanje, ki je glede na njegovo naravo in intenziteto objektivno zmožno povzročiti občutek strahu za življenje ali telesno celovitost oškodovanca.⁷ Zgolj dejstvo, da se je oškodovanec zaradi grožnje prestrašil in počutil ogroženega za izpolnitev zakonskih znakov tega kaznivega dejanja ne zadostuje. Za obstoj kaznivega dejanja po 135. členu KZ-1 mora biti namreč sicer „pojmovno odprt pojem“ grožnje vsebinsko opredeljen in konkretiziran, grožnja pa mora biti resna, tako po objektivni kot tudi po subjektivni plati. Grožnja mora biti usmerjena „na življenje, telo, prostost ali premoženje velike vrednosti drugega oziroma njegovega bližnjega“; namen storilca pa mora biti ustrahovanje ali vznemirjenje oškodovanca. Ti pogoji v obravnavanem primeru niso izpolnjeni, saj izrečene besede obdolženca, da bo v primeru, če mu kdo ugrabi otroka, postal kriminallec in bo iz Jožefa Kavtičnika naredil pašteto, iz Barbare Lavrič Ravbar marmelado, iz Marije Tovornik Vrhovec pa čežano, ne predstavljajo take resne grožnje, temveč so glede na celotni kontekst, se pravi obdobje, ko so se med šolo in obdolženim stvari zaostrele in eskalirale do te stopnje, da je obdolženi otroka iz šole izpisal, predstavljale prej izraz nemoči obdolženega in izražale njegov občutek ogroženosti, kot pa da bi pri oškodovancih lahko resno povzročile občutek ogroženosti in strah za svojo varnost. Izrečene besede so bile izrečene v pogojniku (če mi kdo ugrabi otroka), nadalje posredno (preko telefona) in po tem, ko šola z obdolženim ni uspela vzpostaviti konstruktivnega dialoga ter je na CSD podala sum vzgojnega zanemarjanja. Oškodovanec Jožef Kavtičnik je zaslišan kot priča povedal, da ga je oktobra 2015 kontaktirala razredničarka Borisa mlajšega in povedala, da je s strani očeta otroka, obdolženega Borisa Valenčiča, prejela grožnje in da jo je strah biti samo na govorilnih urah, zato je on kontaktiral

⁷ Sodba Vrhovnega sodišča RS opr.št. I Ips 36357/2012 z dne 12.10.2017, sodba VS RS I Ips 54545/2011-77 z dne 11. 12. 2014.

policijo in jih obvestil o vsem skupaj. Ko se je udeležil sestanka z obdolženim in razredničarko Barbaro Lavrič Ravbar, je kljub sicer zelo specifični komunikaciji obdolženega ter njegovemu pretiranemu občutku, da so na šoli naperjeni zoper njegovega otroka, z obdolženim le uspel najti stik in sam je pričakoval, da se bodo stvari začele urejati, ter je njegov strah glede obdolženega zbledel. V nadaljevanju šolskega leta je otrok obdolženega zašel v konflikt s sošolko, zaradi česar mu je bil izrečen vzgojni opomin, starša (obdolžena v tem postopku) sta nato zoper šolo sprožila inšpekcijski postopek, ki je pokazal manjšo nepravilnost v postopanju šole in so se odnosi med šolo in obema obdolženima hitro slabšali (šola je obdolžena pozivala naj otroku omogočita udeležbo v šoli v naravi, sporočala, da se otrok po pouku zadržuje na šoli itd). Oškodovanec Jožef Kavtičnik je bil tako že dobro seznanjen z načinom komuniciranja obdolženega ter njegovimi ideološkimi pogledi ter objavami na spletni strani, kar je v njemu, po prepričanju sodišča, stopnjevalo prepričanje, da obdolženi ni popolnoma pri zdravi pameti (Na obravnavi je povedal „.....da ko so me opozorili, da naj grem pogledati na nek njihov splet, kjer imajo neke zadeve, jaz sem se kar zgrozil, saj ne moreš, ne moreš verjeti, kaj vse je tam notri napisano, ampak to je šlo v eter. A veste, te zadeve gredo v eter in to ljudje berejo, to ljudje gledajo, eni lahko normalno zamahnejo z roko, eni pa morda začnejo, to jih spodbudi k nekemu nemiru, a ne.“). Oškodovanec Kavtičnik je še povedal, da ga je z izrečenimi „grožnjami“ seznanila ga. Katarina Kotnik Ivačič in da je potem v kombinaciji s tem, kar je prebral na spletu, bil začuden in se je počutil zelo neprijetno ter se je ustrašil za šolo in ljudi, ki tam delajo, tudi zase, osupnil ga je gnev ter mržnja obdolženega do institucije in je pomisli, da lahko pride obdolženi oborožen v šolo in si je rekel, da se tukaj pa stvari končajo in menil, da obstaja nevarnost, da se komu kaj zgodi. Sodišče izpovedi priče sledi in ji verjame, vendar pa njeno izpovedbo v presoji z drugimi izvedenimi dokazi in ugotovljenimi okoliščinami ocenjuje kot pretirano, saj glede na pričino osebno prizadetost glede obnašanja obdolženega do zaposlenih na šoli, glede na dejstvo, da je z obdolženim pred konkretnimi izrečenimi besedami šolski svetovalki 6.5.2016 že komuniciral in tako lahko razbral, da so izrečene besede, „da bo obdolženi v primeru, da mu ugrabijo otroka, postal kriminallec in iz njega naredil pašteto, iz Barbare Lavrič Ravbar marmelado, iz Marije Tovornik Vrhovec pa čežano“ le še besede več v nizu neprimernega izražanja s strani obdolženega, pri čemer pa ne gre spregledati tudi odločilnega dejstva, da ni obdolženec kar klical šole in „grozil“, temveč iz zapisnika telefonskega razgovora z obdolženim (list. št. 114-115) izhaja, da je 6.5.2016 šolska svetovalka Katarina Kotnik Ivačič na dom poklicala obdolženo Martino Valenčič, ji predlagala, da otroka vpišejo nazaj v šolo, obdolženka jo je poslušala in povedala, da se bo pogovorila s partnerjem in odložila, nakar jo je obdolženi poklical nazaj in povedal, da je v tujini, jo vprašal, zakaj grozi njegovi ženi, nato je tudi njemu razložila, kaj je namen vključitve CSD v primer in nato je on med drugim rekel, da če mu kdo ugrabi otroke (CSD skupaj s kriminalno združbo), bo

postal kriminallec tudi on in bo iz Kavtičnika naredil pašteto iz Barbare marmelado in iz tiste na CSD čežano (list. št. 114). Glede na celoten kontekst zadeve (obdolženi se je pogosto v obdobju reševanja konflikta s šolo od oktobra 2015 dalje izražal žaljivo do zaposlenih na šoli, ni bil agresiven) ter dejstva, da je šola podala prijavo o vzgojnem zanemarjanju otrok na CSD, ki je želel navedbe šole pri družini preveriti, kar pa sta obdolžena občutila kot pritisk in grožnjo, je sodišče presodilo, da izrečene besede obdolženega niso predstavljale resne grožnje in pri oškodovancu Kavtičniku niso povzročile ogroženosti ter strahu za njegovo varnost, temveč kvečjemu hudo frustracijo, nemoč in ogorčenje nad obdolženčevim ravnanjem in izražanjem. To potrjuje tudi dejstvo, da je oškodovanec grožnje prijavil šele nekaj tednov kasneje, po tem, ko se je posvetoval z odvetnico (list.št.196-197). Izrečene besede nekoga, ki je v konfliktu s šolo in mu na vrata trka socialni delavec CSD ter se počuti ogroženega, po klicu šole njegovi ženi izjavi, da bo v primeru, da mu odvzamejo otroka, postal kriminallec in iz drugega naredil pašteto, marmelado ali čežano sicer lahko predstavljajo resno grožnjo, vendar ob pogoju, da jih izreče oseba, za katero oškodovanec lahko utemeljeno pričakuje, da je oseba grožnjo sposobna tudi uresničiti in pod nadaljnjim pogojem, da je pri osebi, ki zagrozi podan direkten naklep, kar pomeni, da se zaveda protipravnosti svojega ravnanja in da ga tudi hoče storiti. Glede na to, da je šolska svetovalka Katarina Kotnik Ivačič tistega dne klicala obdoležno ter je v posledici tega razgovora obdolženi poklical nazaj ter ji po pogovoru, ki ga je obdolženi nedvomno doživljal kot pritisk, to potrjuje tudi izpovedba Katarine Kotnik Ivačič, zaslišane kot priče, da glede teksta izrečenih groženj meni, da so se starši zbali, da jim bo kdo odvzel otroka, tudi zaradi tega, ker je bil vključen CSD v obravnavanje družinske problematike, izrekel konkretne besede, sodišče zaključuje, da obdolženi izrečene besede ni izrekel v kontekstu „resne grožnje“ in z izrečenimi besedami ni imel namena napasti življenja in telesa Jožefa Kavtičnika, Marije Tovornik Vrhovec ter Barbare Lavrič Ravbar, temveč je prvenstveno hotel, da ga pustijo pri miru. Oškodovanec Kavtičnik je zaslišan kot priča, resnost grožnje povezoval prvenstveno s preteklimi izkušnjami z obdolženim, ki pa so bile zgolj neprijetne, ne pa ogrožujoče. Oškodovanec je zaslišan kot priča povedal, da je po začetni previdnosti, ko je oktobra 2015 obvestil za vsak slučaj tudi policijo, potem dobil občutek, da se bo dalo z obdolženim stvari rešiti in je komunikacija stekla, tudi po pregovarjanju na stopnicah marca 2016 je obdolženi po navodilu oškodovanca potem šolo zapustil. Oškodovanec je še povedal, da se je čutil ogroženega tudi v povezavi s tem, kar je prebral na družabnih omrežjih v zvezi z obdolženim in zaslišan kot priča ni izpostavil agresivnega obnašanja obdolženega v preteklosti, temveč zgolj strah pred prvim srečanjem, ki pa se je nato razblinil, ter ogorčenje nad neprimernim komuniciranjem obdolženega z zaposlenimi na šoli. Tudi oškodovanka Barbara Lavrič Ravbar, je zaslišana kot priča, prvenstveno izpostavila svojo osebno prizadetost nad neprimernim komuniciranjem obdolženega z njo. Povedala je, da v

svojih 30ih letih še ni naletela na takšen odnos staršev do nje kot učiteljice, kajti po začetnih dosti ugodnih pogovorih, je od obdolženca začela dobivati grožnje po mailu, kjer jo je žalil, govoril, da je njeno mesto v domu za starejše. 9. oktobra 2015 je od obdolženega dobila grozilno pismo, kjer je pisalo: „Zahtevam, da takoj prenehate ogrozati mojega otroka in ga negativno manipulirati, sicer se boste v kratkem znašla na sodišču, moj sin Boris Valenčič neprestano joče in pripoveduje, kaj vse počnete z njim, ga maltretirate in se nad njim izživljate. Hotel sem se že oglasiti v šoli, da rešimo to obupno situacijo z vami, vendar imam preveč dela in tako nisem zmožel. Odzvali se bomo na vaše vabilo za četrtek 15.10.2017, ob 17.30, rešitev vidimo le v tem, da se zamenja učiteljica, da dobi mlajšo učiteljico, katera naj ne bi bila obremenjena s komunistično metodologijo in takšno indoktrinacijo. Prepričani smo, da je veliko učiteljev in učiteljic mladih, kateri bi se lažje vklopili v delo z mladimi in se tudi lepše razumeli. Boris Valenčič.“ Ona je to jemala kot grožnjo, pokazala pismo ravnatelju in nato je sledil v oktobru 2015 tudi sestanek, ki so se ga udeležili ravnatelj, ona in obdolženi. Na vprašanje ali se spomni izrečenih groženj, je povedala, da ji je obdolženi rekel, da je stara komunistična učiteljica, ki sodi v dom za ostarele, na ponovno vprašanje pa je povedala, da je obdolženi gospodu Kavtičniku povedal, da bo iz nje naredil marmelado. Povedala je, da se je zaradi izrečenih besed počutila obupno, da je grožnjam verjela in se zelo prestrašila. Sodišče priči verjame in ji pretežno sledi, vendar pa iz njenega subjektivnega doživljanja glede na celoten kontekst zadeve razbere, da priča grožnje enači z žalitvami in da pri priči prvenstveno izstopa osebna prizadetost zaradi neprimernega komuniciranja obdolženega z njo. Sodišče ne dvomi, da je priča želela le najboljše za otroka obdolženega ter se je iskreno trudila z obdolženim vzpostaviti normalen odnos, vendar pa je glede na osebnost obdolženega in njegov karakter bilo to zanjo nemogoče. Zaslišana kot priča, svojega strahu zaradi izrečenih besed ni z ničemer konkretizirala, tudi spomnila se jih ni takoj in sodišče njeno izpoved v povezavi z drugimi izvedenimi dokazi v tem postopku ocenjuje kot prvenstveno odraz nemoči, frustracije ter težke situacije, v kateri se je znašla kot razredničarka otroka obdolženega. Glede na celoten kontekst zadeve (obdolženi se je pogosto v obdobju reševanja konflikta s šolo od oktobra 2015 dalje izražal žaljivo do zaposlenih na šoli, ni bil agresiven) ter dejstvo, da je šola v reševanje problema vključila tudi CSD, ki je želel z obdolženima navezati stik, je sodišče presodilo, da izrečene besede obdolženega po telefonu šolski svetovalki Katarini Kotnik Ivačič „da bo iz Barbare Lavrič Ravbar naredil marmelado“ niso predstavljale resne grožnje in pri oškodovanki Barbari Lavrič Ravbar niso povzročile ogroženosti ter strahu za njeno varnost, temveč kvečjemu hudo frustracijo, nemoč in ogorčenje nad obdolženčevim ravnanjem in izražanjem. Oškodovanka Marija Tovornik Vrhovec pa je zaslišana kot priča povedala, da je bila grožnja s strani obdolženega vsebovana v elektronski komunikaciji, da se spomni, da naj bi bilo napisano, da bi obdolženi njo zmlel v čežano in da se ona ni odločila zoper obdolženega podati prijavo s tem v zvezi, da

je glede na vse skupaj smatrala, da ima obdolženi morda težave z duševnim zdravjem, da pa je o tem obvestila policijo in na konkretno vprašanje potrdila, da je podan njen predlog za pregon tega kaznivega dejanja. Na nadaljnje vprašanje tožilke je potrdila, da se je počutila ogroženo. Sodišče priči verjame in njeni izpovedbi sledi, vendar pa glede na njeno izpovedbo ter celoten kontekst zadeve presoja, da oškodovanka konkretnih besed obdolženega, „da bo iz nje naredil čežano“ ni razumeti kot resne grožnje in jih kot resne grožnje oškodovanka ni doživljala. Glede na celoten kontekst zadeve (iz posredovane elektronske komunikacije obdolženih izhaja, da se je obdolženi izražal žaljivo do zaposlenih na šoli ter institucij) je sodišče presodilo, da izrečene besede obdolženega po telefonu šolski svetovalki Katarini Kotnik Ivačič „da bo iz Marije Tovornik Vrhovec naredil čežano“ niso predstavljale resne grožnje in pri oškodovanki Marije Tovornik Vrhovec niso povzročile ogroženosti ter strahu za njeno varnost, temveč kvečjemu ogorčenje nad obnašanjem ter komuniciranjem obdolženega ter dvom glede obdolženčevega duševnega zdravja.

29. Sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da obdolženi ni storil treh kaznivih dejanj grožnje na škodo Jožefa Kavtičnika, Barbare Lavrič Ravbar in Marije Tovornik Vrhovec, ker izrečene besede ne predstavljajo objektivne grožnje. Take besede obdolženega pri oškodovancih, glede na njihovo seznanjenost z njegovim pogosto žaljivim načinom komuniciranja, dejstvom, da obdolženi ni bil nikoli agresiven, temveč se je sestankov na šoli nekaj časa redno udeleževal, da so se odnosi šole do družine Valenčič od izreka vzgojnega ukrepa otroku hudo poslabšali, da je šola na CSD podala tudi prijavo suma vzgojnega zanemarjanja otrok v družini Valenčič, da obdolženi izrečenih besed ni izrekel neposredno oškodovancem, niti na lastno pobudo, temveč v telefonskem razgovoru s šolsko svetovalko Katarino Kotnik Ivačič, ko je le-ta pred tem istega dne poklicala obdolženo Martino Valenčič v zvezi s tem, da njen otrok ne hodi več v šolo in je potem obdolženi poklical nazaj in po izpovedbi Katarine Kotnik Ivačič, zaslišane kot priče, izbruhnil, takšne reakcije pa je bila, tako priča Kotnik Ivačič, navajena ter povedal, da bo postal kriminallec in vse ostalo kar je zapisano v obtožnem predlogu. Sodišče ocenjuje, da izrečene besede obdolženega glede na celoten kontekst zadeve, objektivno niso mogle pri oškodovancih vzbuditi strahu za napad na njihovo življenje in telo. Izrečene besede obdolženega niso predstavljale resne grožnje, kar je tudi v skladu z izpovedbo priče Katarine Kotnik Ivačič, da je videla močno prizadetost staršev, da se je bilo težko pogovarjati z obdolženima, ker sta imela zelo močno lastno stališče in sta za ravnanja šole navajala imaginarne razloge in ko je obdolženi 6.5.2016 v telefonskem pogovoru izbruhnil, tega ni označila kot izstopajoče, temveč je povedala, da je bila takšnega izražanja obdolženega navajena, ter dejstva, da oškodovanci groženj niso prijavili nemudoma, temveč šele čez čas, ko so se o svojem ravnanju medsebojno posvetovali. Priča Barbara Lavrič Ravbar je izpovedala, da so se takrat zaradi

izrečenih groženj pogovarjali z ravnateljem, ker so se počutili ogrožene in ker so bili prepričani, da je šla stvar čez rob, v smislu, da nekdo misli, da si lahko vse dovoli in je nato v ponazoritev svojega občutka ogroženosti navedla mail s 6.4.2016, ki ga je prejela s strani obdolženega in v katerem jih je obdolženi naslavljal s komunistično golaznijo, ki uničuje njihovo družino in njegove otroke (list. št. 676). Takšnega izražanja obdolženega sta bila po oceni sodišča navajena tudi oškodovanca Jožef Kavtičnik ter Barbara Lavrič Ravbar, pa tudi Mariji Tovornik Vrhovec je bil glede na vso posredovano elektronsko komunikacijo način izražanja obdolženega poznan, vsem pa je bil tudi poznan položaj družine ter dejstvo, da je šola zaradi sumov vzgojnega zanemarjanja zoper družino Valenčič podala prijavo na CSD. Način izražanja obdolženega, se pravi pogosto žaljivo in nerazumno dojemanje realnosti ter ravnanj šole in njenih zaposlenih je seveda za institucije (šolo in CSD) predstavljalo veliko težavo in povzročalo nelagodje in osebno prizadetost vpletenih, ki so kljub najboljšim namenom bili s strani obdolženega nerazumljeni in označeni s povsem neprimernimi in žaljivimi imeni, prav tako pa so bila njihova ravnanja s strani obdolženega povsem narobe razumljena in neupravičeno dojeta kot zlonamerna, vendar pa vse izpostavljeno, po prepričanju sodišča, ne more po večmesečnih napetih odnosih kar naenkrat pri oškodovancih povzročiti občutka ogroženosti ter strahu za lastno varnost. Razen neprimerne komunikacije in prekinitve sodelovanja s šolo, nihče od oškodovancev ni izpostavil fizične agresivnosti obdolženega, niti drugačnega ustrahovanja, temveč žaljivost in neprimernost njegovega komuniciranja, predvsem pa nerazumskost njegovih stališč in dojemanja ravnanja ter zahtev šole ter centra za socialno delo. Glede na izpovedbo priče Barbare Lavrič Ravbar, da je ravnatelj Jožef Kavtičnik oktobra 2015 zagotovil varstvo policista, ki je hodil okrog šole, če bi se kaj zgodilo, sodišče ne šteje za dokazano, da bi ravnatelj Kavtičnik v sled izrečenih groženj šole maja 2016 zaposlil varnostnika, vratarja za na obhod.

30. Tako pri temeljni kot tudi pri kvalificirani obliki kaznivega dejanja grožnje mora biti glede na zakonsko dikcijo „zato da bi ustrahoval ali vznemiril“ podan posebni namen storilca (tj. namen ustrahovanja ali vznemirjanja), ki je izrecen (subjektivni) zakonski znak tega kaznivega dejanja. Storilčeva krivda za kaznivo dejanje je podana le, če storilec izvrši dejanje prav z namenom, da ogrozi varnost oškodovanca. Ugotoviti in dokazati je torej treba ne samo storilčev direktni naklep, marveč tudi namen, ki ga je storilec hotel doseči s kaznivim dejanjem (dolus coloratus). Posebni namen storilca kot izrecni zakonski znak kaznivega dejanja grožnje je torej pomemben tudi zato, da je obravnavano ravnanje prepoznavno v sistemu kaznivih ravnanj in da se torej lahko pri obravnavi konkretnega dejanja posameznika napravi jasna ločnica (razlikovalni element) med različnimi vrstami kaznivih ravnanj in nenazadnje tudi med posameznimi kaznivimi dejanji (npr. razžalitev, storjena v obliki t. i. realne injurije). Tudi v primeru kvalificiranih oblik kaznivega dejanja grožnje zakon zahteva, da je podan

neposredni namen storilca v smeri ustrahovanja ali vznemirjanja. Kot izrecni zakonski znak pa mora biti ta posebni namen storilca razviden oziroma zajet že v opisu kaznivega dejanja. Sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da obdolženi ni imel namena ogrožati, ustrahovati ali vznemiriti oškodovancev v smislu resnega napada na njihovo življenje in telo, na kar kaže tudi uporaba besed, da bo iz njih, če bo postal kriminallec, naredil pašeto, marmelado ter čežano, temveč je bil njegov namen šoli in CSD sporočiti, da se zaradi njihovih ravnanj čuti ogroženega in želi, da ga pustijo pri miru, nakar kaže tudi podatek, da je obdolženi besede izrekel v klicu, kateremu je predhodil klic Katarine Kotnik Ivačič njegovi ženi, ter da je besede izrekel po tem, ko mu je Katarina Kotnik Ivačič predočila posledice izpisa otroka iz šole ter nesodelovanja s CSD, predvsem pa se je po izrečenih besedah v telefonskem pogovoru pomiril ter rekel, da otroka v Sloveniji zagotovo ne bodo vpisali nazaj v šolo, ker jim grozijo s policijo, bo pa otroka vpisal v šolo v Italiji, nakar sta se dogovorila, da sporoči v torek kako in kaj (list. št. 114). Iz navedenega zapisa telefonskega pogovora z dne 6.5.2016 tako ne izhaja, da bi bil obdolženi z izrečenimi grožnjami želel resno ogrožati življenje in telo Kavtičnika, Lavrič Ravbarjeve ter Tovornikove. Izrečeno je tako na celoten kontekst in ugotovljene dejanske okoliščine, mogoče opredeliti kot dopustno, čeprav neprimerno izražanja kritike in prizadetosti, upošteva način, kako je obdolženi besede izrekel ter dejstvo, da je bil v teku postopek pred CSD, da se je vključila policija, ter da se je telefonski pogovor zaključil spravljivo.

31. Glede očitka groženj obdolženega Darji Kušlan, ko ji je preko telefona med 13.5. in 14.5.2016 zagrozil „Odbil ti bom glavo“, sodišče na podlagi izvedenega dokaznega postopka zaključuje, da izrečene besede niso predstavljale resne grožnje in pri oškodovanki Darji Kušlan niso povzročile ogroženosti ter strahu za njeno varnost, temveč kvečjemu ogorčenje nad obnašanjem ter komuniciranjem obdolženega. Darja Kušlan, je zaslišana kot priča povedala, da je bila ob izrečenih besedah prvenstveno pod vtisom takratnih dogajanj v Siriji, ko so se dnevno na televiziji vrteli posnetki obglavljanj, pa da je po izrečenih besedah, preden je telefonski razgovor z obdolženim prekinila, še pristavila, da nihče ne more delati kar hoče, sploh pa ne z otroci. Priča Peter Kušlan je ženino reakcijo na izrečene besede opisal, da je žena rekla, da bi morala njemu glavo odbiti, ne pa njej. Oškodovanka je potrdila, da je grožnje prijavila šele 9.6.2016. Sodišče na podlagi izjav prič Darje in Petra Kušlana zaključuje, da besede obdolženega pri oškodovanki niso povzročile občutka prestrašenosti in ogroženosti, temveč občutek ogorčenosti in globokega nezadovoljstva. Odnos med oškodovanko in obdolženim nikoli ni bil harmoničen, v več kot desetletnem poznanstvu pa oškodovanka z obdolženim ni imela zapletov podobne vrste, ki bi pri njej povzročali strah in ogroženost, se je pa obdolženi pogosto obnašal nespoštljivo in žaljivo, vsaj takšno je bilo njeno dožemanje. Sodišče glede na kontekst celotne

zadeve, upošteva je naravo dolgoletnega poznanstva oškodovanke z obdolženim, situacije v kateri se je družina Valenčič v začetku maja 2016 nahajala, zaključuje, da obdolženi ni imel namena oškodovanko ustrahovati ali vznemiriti z resno grožnjo z napadom na njeno življenje in telo, temveč je želel, da se oškodovanka ne vmešava v sprejete odločitve obdolženih in da izrečene besede oškodovanki, glede na celoten kontekst zadeve in izveden dokazni postopek, ne predstavljajo resne grožnje.

32. Dokazni postopek je tako pokazal, da je obdolženi besede v telefonskem razgovoru s Katarino Kotnik Ivačič dne 6.5.2016 ter v telefonskem razgovoru z Darjo Kušlan med 13.5. in 14.5.2016 izrekel z namenom, da se ga ne bi več pozivalo na spreminjanje sprejetih odločitev v zvezi z izpisom otroka iz šole in tako obdolženi z izrečenimi besedami ni zasledoval kakšnega zavržnega namena. Klici v zvezi z izpisom otroka iz šole tako s strani šolske svetovalke kot tudi s strani Darje Kušlan so bili opravljeni z najboljšimi nameni, obdolženi pa je te dobre namene razumel kot njemu in njegovi družini grozeče, zato njegovih izrečenih besed ni moč interpretirati kot streženje po življenju oškodovancev, temveč kot odziv na pritisk, ki ga je z njihove strani čutil sam. Pojem resne grožnje je odprt pravni pojem, vendar ni sporno, da da mora biti resna grožnja takšna, da ne dovoljuje dvoma, da bo tudi uresničena.⁸ V konkretnem primeru pa je izvedeni dokazni postopek pokazal, da nihče od oškodovancev, zaslišanih kot priče, ni prepričljivo zatrjeval, da bo obdolženi grožnje tudi uresničil, temveč so oškodovanci predvsem izražali prepričanje, da je šel obdolženi v svojih izjavah predač, da je žaljiv in nespoštljiv, ter da ni prav, da bi obdolženi smel izreči vse, kar mu pade na pamet. Grožnja v najbolj splošnem pomenu besede pomeni psihično nasilje, s katerim tisti, ki grozi, predoči komu, kaj ga čaka (na primer neprijetnosti, neugodnosti, zlo itd), če njegove zahteve ne bo izpolnil. v konkretnem primeru obdolženi ni zahteval ničesar drugega, kot da zaposleni na šoli in Darja Kušlan ne kliče njegove družine, pri čemer je treba izpostaviti, da izpis otroka iz šole ni kaznivo dejanje. Zlo s katerim je obdolženi „grozil“ se je glasilo na spremembo oškodovancev v pašteto, marmelado in čežano ter da bo Darji Kušlan odbil glavo. Navedeno glede na celotni kontekst zadeve in izvedeni dokazni postopek izkazuje, da izrečene besede niso predstavljale resne grožnje.

ODLOČITEV O PREMOŽENJSKOPRAVNEM ZAHTEVKU:

33. Če sodišče izda sodbo, s katero se obdolženec oprusti obtožbe, sodišče na podlagi tretjega odstavka 105. člena ZKP, napoti oškodovanca, da lahko svoj premoženjskopravni zahtevek uveljavlja v pravdi. Sodišče je zato mladoletna oškodovanca s priglašnim premoženjskoprnim zahtevkom napotilo na pravdo.

⁸ Tako sodba Vrhovnega sodišča opr.št. I Ips 134/2005 z dne 31.8.2006.

STROŠKI KAZENSKEGA POSTOPKA:

34. Če se izda sodba, s katero se obdolženec oprosti obtožbe, na podlagi prvega odstavka 96. člena ZKP, bremenijo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena tega zakona ter potrebni izdatki obdolženca proračun.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo je dopustna pritožba **v roku 15 dni** od prejema pisnega odpravka te sodbe. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh enakih izvodih ali jo podati ustno na zapisnik pri tukajšnjem sodišču. Pritožba se šteje za pravočasno, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno po pošti. O pritožbi odloča Višje sodišče v Ljubljani.

Ljubljana, dne 25. 5. 2018

Zapisnikarica:
Anita Krupić, l.r.

Okrajna sodnica:
mag. Polona Kukovec, l.r.

Ta prepis je soglasen
z izvornikom

Podpis pristojne
sodne osebe: